cărțile mele

Care-i faza cu cititul?

juniorii

ARTHUR

Care-i faza cu cititul?

Juniorii

cărțile mele juniorii

Care-i faza cu cititul? Juniorii

cu o prefață de
Liviu Papadima

ARTHUR

Prieteni pe o mare intergalactică

Cărți, cărți, cărți...

Uite ce e, dacă nu ți-a ajuns, ia-o şi pe-asta!

Cărți, cărți, cărți... Plictiseală, frate!

Aiurea! Habar n-ai ce de lucruri poți face cu ele.

Unele servesc drept piscină – sau, după caz, iaz, lac, mare, ocean. Te arunci şi înoți – sau pluteşti, sau te scufunzi. Într-o carte respiri oriunde te-ai afla. Şi dacă-i bună, respiri cu sufletul la gură. Poftim înăuntru!

Unele (altele) sunt ca un soi de masă de spiritism. O-nvârți într-o parte, într-alta şi ies din ea fie un om de tinichea, fie un urs polar, sau un câine de circ, sau un brav muschetar, ori o demoazelă plutind printre nori atârnată-ntr-o umbrelă, vreun dugong, vreo „țână" – mă rog, nu numai că te califici în „personajistică", cum ar zice oarecine, dar îți mai faci şi tovarăşi de drum pentru vreo zece vieți de acum încolo.

O carte, de pildă, poate fi luată de pe o bancă şi vârâtă într-o scorbură – pentru uzul zânelor de grădină. Sau poate fi plantată cât să iasă din ea un copac – de ce nu o pădure? – de cuvinte. Sau se poate topi într-o mare intergalactică.

Cărțile, dacă nu ştiai, se joacă şi la bursă. Investeşti capital de imaginație, scoți profit de bucurie. Bună afacere!

Atenție, cartea e cu ochii pe tine! Şi se uită drept în ochii tăi, cu care-o citeşti.

La o adică, te mai poți şi îmbrăca cu ea. Nu-i greu. O tragi peste umeri, o aranjezi în talie. Gata. Acum treci, te rog, pe raftul tău şi-ți aşteaptă rândul la citit, să vezi şi tu cum e.

„Nu e deloc uşor să fii carte în ziua de azi“ – mai zice cineva. Rişti să fii executată, abandonată sau chiar – nefericirea nefericirilor! – ignorată.

Şi mai aud pe cineva rostind cu aplomb: „Există o singură «primă carte», aşa că aveți grijă ce faceți!“ Dac-o fi chiar ASTA, pe care abia ai început să o răsfoieşti?

Imposibil. Pentru că ASTA e scrisă de TINE. Ai citit-o chiar în timp ce o scriai. Sunt aici nume, sunt aici poze. Uită-te la ele, la cuvintele în care fiecare şi-a înrămat propriul portret. Fără doar şi poate, o să-ți recunoşti colegii, prietenii şi, încet-încet, dar nu foarte încet, o să te vezi în galeria de chipuri mişcătoare pe tine însuți.

„Eu sunt ceea ce scriu“ – vei auzi la un moment dat. Ce-ar fi să poți răspunde „Şi eu sunt ceea ce citesc“?

Oh, dar să nu uit. Mai pune-ți în cont încă cinci prieteni – cât degetele unei mâini. Sunt cei care au strecurat, pentru tine, din linii şi culori, un fel de dans luminos printre paginile cărții.

(Re)lectură plăcută! Jos plictiseala!

Liviu Papadima

Ioana Drogeanu

15 ani, București
Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu“

ilustrator

Sunt o liceană. Sunt o biciclistă. O schioare cititoare. Ba chiar și scriitoare. Iubesc pisicile, dar asta știți de anul trecut. Sar printre litere și vă spun că, mai nou, am devenit ilustratoare – pictez vise pe hârtie. O copilă nebună, rockeriță care aruncă peste tot cu acuarelă si caută să aducă culoare în orice.

„Și micul prinț adaugă: «Ochii însă sunt orbi. Cu inima trebuie să cauți.»“

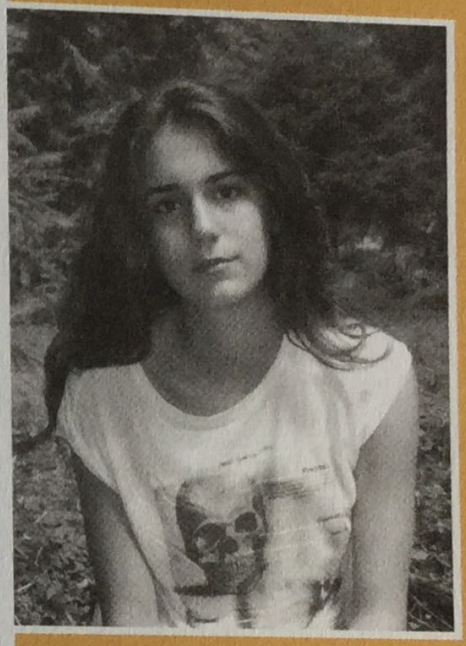

povestitor

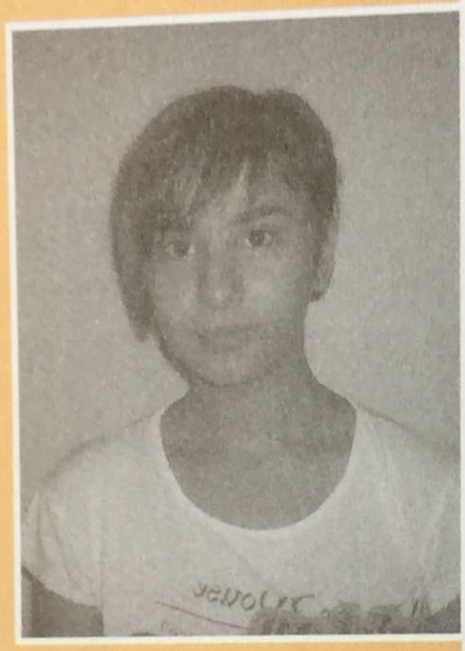

Octavia Albu

12 ani, Sighișoara, Liceul Teoretic „Joseph Haltrich"
Profesor coordonator: Mihaela Stan

O divă în devenire, așa m-aș descrie eu. Cu o personalitate puternică, o obsesie pentru haine și pentru cumpărături, cu o pasiune pentru literatură, dar și pentru matematică, și cu o inimă mare, sunt gata să cuceresc lumea!

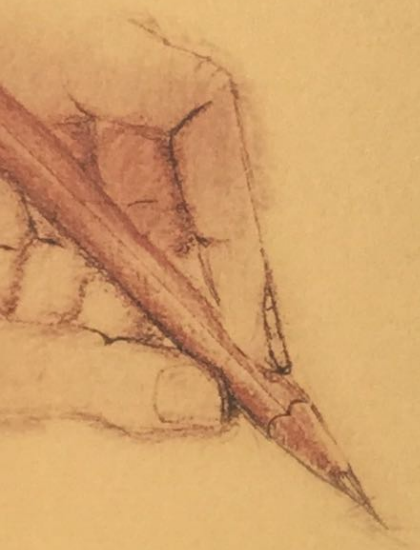

Universul Cititor

Ai mai auzit vreodată de Universul Cititor? Mă gândeam eu că nu! Iar cum nu ai mai auzit despre acest univers, va trebui să îți povestesc cum stă treaba cu el.

În primul şi-n primul rând, nu este vorba despre un univers care citea, ci despre un univers în care toată lumea, ei bine, o mulțime considerabilă de oameni, citea extrem de mult.

În al doilea rând, totul avea legătură cu cărțile: țările şi continentele se numeau altfel, cum ar fi Statele Unite ale Pagmericii (Statele Unite ale Americii), Belgia Cititoare (Belgia), Gerpoveste (Germania), Rocărți (România) etc., oraşele se numeau altfel, până şi plantele se numeau altfel.

Iar în al treilea rând, dacă stau bine şi mă gândesc, nu prea ar fi unul. Stai aşa! Mi-am amintit: toată lumea trebuia să citească cel puțin o carte pe săptămână, să-i facă referatul şi să-l ducă la aşa-numita „Poştă a Referatelor", de unde un poştaş le colecta în fiecare sâmbătă şi le ducea direct la Consiliul Național al Cărților (prescurtat C.N.C.) unde erau citite.

Niciun om din universul nostru nu a intrat vreodată în acest loc cu excepția unuia: o bătrânică cu o ureche surdă, cu un ochi orb, şi cu un picior şchiop. Cu toate că o chema Medeea, toți au început să îi spună „Jumătate" din motive evidente.

Acum, doamna „Jumătate" locuia într-un sătuc uitat de lume, numit Celaca, şi era bibliotecară la învechita bibliotecă a satului, formată dintr-o singură cameră dărăpănată, în care erau rafturi, evident, pline cu cărți vechi, un birou, un scaun şi o fereastră mititică.

Ioana Drogeanu

Nimeni nu venea la micuța bibliotecă, pentru că puțini erau cei care mergeau la şcoală, dar şi mai puțini o terminau; iar de copii ce să mai spun, ei nu învățau nimic, darămite să mai citească ceva.

Surprinsă fu însă Medeea când, într-o zi, un băiețel intră pe uşa cea veche a camerei.

— Bună ziua! Eu sunt Arthur, se prezentă el, şi am venit aici să citesc.

— Bună ziua şi ție, tinere, spuse Medeea veselă. Mă numesc Medeea, dar toată lumea îmi spune „Doamna Jumătate".

— Parcă mama mi-a spus ceva despre dumneavoastră. Dacă nu vă supărați, întrebă Arthur, de ce vi se spune aşa dacă vă cheamă Medeea?

– E o poveste lungă şi nu are rost să ți-o spun acum. Deci, parcă voiai ceva de citit?

– Da, doamnă, afirmă el. Ce i-ați recomanda unui copil de 9 ani? Vă anunț de pe-acum că nu am citit altceva decât puținele texte din manuale.

– Ştiu asta, Arthur, rosti Medeea, manualele din ziua de azi sunt vechi şi puține. Chiar dacă mai am puțin până la orbire, pot să văd că ai suflet bun. Cărțile de-aici sunt mult prea grele pentru tine. Eu am încredere în tine şi-ți voi spune un secret, dar trebuie să îmi promiți că nu vei spune nimănui.

– Promit! strigă Arthur.

– Bine, spuse Medeea. Fii atent: mâine, la miezul nopții, să vii aici, să te uiți pe geam şi să spui următoarele:

Mă rog la lună
La Biblioteca Art să mă ducă.

– Doar atât? întrebă Arthur.

– Mai este chiar un pic. Vei ajunge într-o altă lume, şi trebuie să le spui că o cunoşti pe Medeea şi că vrei să citeşti cărți „copilărite". Acum ar fi bine să pleci, adăugă doamna Jumătate. Probabil că părinții tăi îşi fac griji.

– La revedere, doamnă, îşi luă adio Arthur.

– La revedere!

A doua zi Arthur se gândi numai la spusele doamnei Jumătate. Nu ştia dacă e bine ce face, dacă ar fi bine să le spună acest lucru şi părinților săi sau chiar să nu se mai ducă.

„Mă voi duce. Trebuie. Aici nu am şanse să ajung nimic important şi cine ştie când voi avea încă o dată ocazia să fac aşa ceva. Mă doare sufletul că trebuie să le ascund adevărul părinților mei, dar o fac pentru binele meu", se gândea el, dar totuşi a hotărât să se ducă.

Ioana Drogeanu

În jurul orei 23:40, Arthur era gata să plece. Îşi luă ghiozdanul în care avea apă şi ceva de mâncare, şi ieşi afară pe geam. Când ajunse la bibliotecă, uşa era descuiată, dar nici urmă de doamna Medeea. Se uită la ceas şi văzu că mai erau doar câteva minute până la miezul nopții, aşa că se duse la geam. Când bătu ora 12:00, Arthur începu să recite versul, iar după ce termină, căzu într-un somn adânc. Când se trezi nu mai era în prăpădita de bibliotecă, ci într-o sală mare. Pe peretele din fața lui scria cu majuscule:

Biblioteca Art
Sediul Oficial şi Național al C.N.C.

Mirat, copilul a început să se uite prin camera plină de cărți şi de poze cu oameni care păreau importanți, când zări o uşă pe care un panou îți spunea următoarele lucruri:

Regulile cititorilor

1. Poți să stai unde vrei când citeşti: cocoțat pe un dulap, într-un copac, pe masă (doar dacă te lasă părinții în caz că încă eşti copil)...
2. Nu ai voie să citeşti mai mult de o carte pe zi!
3. Poți sări paginile care te plictisesc!
4. Dacă te plictiseşti de o carte, nu eşti nevoit să o termini!
5. Ai voie să faci şi alte lucruri în timp ce citeşti: să asculți muzică, să mănânci o prăjitură sau o înghețată!
6. Poți citi cu animalele de casă în brațe, în orice împrejurare, chiar şi când se află oameni plicticoşi în jurul tău!

7. Nu ai voie să închizi mobilul în timp ce citeşti. Dacă te sună cineva care vorbeşte prea mult, poţi continua lectura liniştit, până ce persoana respectivă termină de vorbit!

8. Dacă vrei, citeşte cu voce tare (dar dacă o persoană te roagă să citeşti mai încet sau să citeşti în gând, ar fi frumos din partea ta să te opreşti, deşi nu eşti obligat). Este dreptul tău!

9. Poţi citi o carte din nou şi din nou, doar să nu te plictiseşti de ea!

Arthur chicoti când citi regulile simpatice, deşi îi luă destul de mult să le citească, iar până să poată deschide uşa, un domn bătrân, îmbrăcat la costum, ieşi pe uşă afară, dezvăluind o încăpere micuță cu o doamnă care citea la un birou.

Arthur intră în cameră, dar doamna cu păr blond-nisipiu tuns scurt nici nu-l băgă în seamă.

— Bună ziua. Mi-ați putea spune unde mă aflu? întrebă Arthur politicos.

— Biblioteca Art şi sediul C.N.C. Consiliul în Camera Consiliului, referatele în camera 1, cărți S.F. în camera 2, romane în camera 3, nuvele, poezii, fabule şi schițe în camera 4, cărți de gramatică în camera 5, cărți pentru copii în camera 6, cărți pentru adolescenți în camera 7, răspunse doamna cu repeziciune.

— Doamnă, nu ați înțeles. Noi pe ce planetă ne aflăm?

— Copiii din ziua de azi! Pe Cititor, bine-nțeles.

— Doamnă, spuse puțin speriat Arthur, acum un minut mă aflam pe Pământ!

— Tu... tu, se bâlbâi doamna, vii de pe... de pe Pământ?! Trebuie să te duc imediat la Consiliu, iar ei să decidă ce se va întâmpla cu tine.

Şi chiar aşa făcu.

– Cine eşti, întrebă un bărbat care părea să fie şeful Consiliului, şi de ce ai venit aici?

– Mă numesc Arthur Cages şi doamna Medeea mi-a spus cum să vin aici şi vă cer cărți „copilărite".

– Medeea încă mai trăieşte? întrebă şeful. Dacă ea te-a trimis aici, atunci sigur eşti de treabă şi ai intenții bune, şi mai mult ca sigur vrei să citeşti ceva.

– Desigur, domnule! afirmă Arthur vesel.

– Haide după mine, atunci, şi te voi duce în Bibliotecă. Dar ține minte: lumea aceasta este secretă şi nu ai voie să le spui oamenilor despre ea decât dacă au inima bună şi vor într-adevăr să citească.

Arthur şi cu acest domn s-au dus până în camera 6, cameră plină până la refuz cu cărți aranjate ordonat.

– Alege-ți câteva cărți, îl îndrumă domnul.

Însă cel mai greu lucru pentru Arthur era să-şi aleagă cartea. Erau aşa de multe! Cărțile care l-au atras au fost: *Harriet spionează*, *Poveste de Crăciun*, *Charlie şi fabrica de ciocolată* şi *Ce poți face cu două cuvinte*, dar doar de una s-a îndrăgostit imediat. O carte nici prea groasă, nici prea subțire, cu o copertă pe care era desenat un puşti cu un nas destul de mare şi cu un titlu amuzant. Era cartea perfectă pentru el, o dragoste la prima vedere. Arthur luă *Care-i faza cu cititul*, se aşeză pe unul dintre cele patru fotolii de la cea mai apropiată masă şi începu să citească din ea pe nerăsuflate.

*

– Bunicule Arthur, îmi mai spui o dată povestea Universului Cititor?

– Bine Medeea, dar doar încă o dată, după care o s-o ajutăm pe bunica să curețe grădina.

povestitor

Ana Constantinescu

12 ani, București, Avenor College
Profesor coordonator: Ioana Nicolaie

Pentru cei care mă cunosc din cartea *Ce poți face cu două cuvinte. Juniorii*, de anul trecut, sunt aceeași Ana care visează că, într-o bună zi, va atinge o stea.

Spre deosebire de anul trecut, acum nu mai sunt chiar cu capul în nori, ci cobor tot mai des cu picioarele pe pământ și pășesc cu bucurie, emoție, uneori chiar cu nesiguranță și teamă, spre viață.

Am mai crescut un an, copilăria rămâne încet în urmă, totul pare să se schimbe în jurul meu de la o zi la alta. Sau cea care se schimbă sunt eu...

Cărțulia albastră

Nu e deloc ușor să fii carte în ziua de azi! Calculatoare, tablete, telefoane performante, psp-uri, grea luptă. Tot mai puțini oameni par să aibă timp de citit.

Eu sunt o carte frumoasă, cu coperte groase și locuiesc de ceva vreme pe rafturile unei librării. Am fost scrisă cu secole în urmă, povestea cuprinsă între paginile mele a impresionat și încântat generații la rând. O poveste de dragoste frumoasă și tristă, ca orice poveste de dragoste care se respectă. El și ea sunt tineri și se iubesc, familiile lor se dușmănesc... N-aș vrea să vă spun mai multe, nu vreau să fiu recunoscută. Eu, o carte atât de importantă, celebră în lumea-ntreagă, uitată pe rafturile unei librării. În fiecare zi, alături de zeci de surate, stau cuminte în locul meu de pe raft și aștept. Sper că cineva se va opri în dreptul meu, mă va privi cu interes, mă va răsfoi, își va afunda nasul între paginile mele care păstrează încă parfumul cernelii de tipar și mă va lua acasă.

În fiecare seară, după ce librăria se închide și luminile se sting, noi, cărțile, coborâm cu grijă din locurile noastre, ne adunăm grămadă și, pe rând, ne spunem povestea. Dacă ați ști cât de multe au cărțile de spus, cât suflet și căldură se găsesc între paginile lor, ce prieteni minunați pot fi ele... Dacă ați ști câte aventuri minunate am trăit alături de ele, prin câte lumi extraordinare, reale sau imaginare, am colindat, câte personaje nemaipomenite am întâlnit și îndrăgit...

În seara asta e rândul unei cărțulii micuțe și albastre, iar povestea ei sună cam așa:

„La mii de ani lumină de galaxia noastră, există o planetă magică. Locuitorii ei se numesc Eomi. Seamănă oarecum cu oamenii, dar au puteri supranaturale. Unul stăpânește forța

apei, altul a vântului, altul a pământului, altul a focului. Unul zboară, altul citește gândurile, unul deplasează obiecte cu puterea minții, altul aude tot ce se vorbește de jur împrejurul planetei, unul poate deveni invizibil, altul se poate transforma în orice dorește.

Așa sunt de când se știu, puterile par să le vină de undeva din interiorul planetei, nimeni nu poate spune exact de unde, dar un lucru le e clar tuturor: planeta e magică! Eomii călătoresc cu navele lor prin tot universul și își folosesc puterile pentru a înlătura răul, pentru a-i ajuta pe cei aflați în necaz, sunt un fel de supereroi ai spațiului.

Într-o bună zi, o astfel de navă zbura liniștită printre sateliți. La bordul ei, alături de echipajul compus, ca de obicei, din trei eomi, se afla de această dată și un gogol, bun prieten cu eomii noștri. Ce este acela un gogol? Un gogol este un gigant de vreo patru, cinci metri, foarte puternic, cu trei ochi, vreo sută de dinți, foarte puțină minte și foarte mult suflet. Când planeta gogolilor fusese atacată de prădători, eomii interveniseră și o salvaseră. Se lipise de ei și de atunci îi însoțea peste tot un gogol mititel. Avea doar doi metri când îl cunoscuseră și câteva musculițe deasupra capului. Am uitat să vă spun, gogolilor nu le place deloc apa și au permanent deasupra capului un roi de musculițe, de care sunt foarte mândri. Sunt musculițele lor personale.

Între timp, gogolul crescuse, de-abia mai încăpea în nava eomilor. Odată cu el crescuse și roiul de muște de deasupra capului și devenise destul de deranjant. Dar eomii țineau mult la micul Go (așa-l botezaseră) și îl luau cu ei pretutindeni. De data asta, atmosfera fiind foarte liniștită, l-au lăsat chiar să piloteze nava.

— Uau! Ce de butoane! se extazie Go, mândru nevoie mare de acest privilegiu.

Fără să stea pe gânduri se apucă să apese pe cele mai colorate, din ce în ce mai bucuros de luminițele și efectele sonore pe care le obținea.

Capul monstrului se mișca și bolborosea foarte ciudat. La un moment dat, începu să se umfle și să crească din ce în ce mai mult. Speriați că va exploda, cei trei prieteni făcură câte un pas înapoi. Tocmai la timp, pentru că din capul monstrului tâșni chiar Go.

— Tunt talvat! strigă el, bucuros nevoie mare. Da, uitasem să vă spun, gogolii sunt și peltici. Ale tineva putină maioneză?

— Go! Ce bine că te revedem! Da' ce-ai pățit și, mai ales... la ce-ți trebuie maioneza?!?

— Monstlul m-a înghitit, dal cum am mult mai multi dinti decât stomacul lui.. a pieldut lupta. L-am mâncat eu, da' n-a fost plea gustos, melgea mai bine cu niste maioneză....

Cei trei prieteni se priviră amuzați! Ăsta-i Go...!

— Atenție la copaci! Suntem atacați! încercă Zboris să-și prevină prietenii, dar în aceeași clipă simțiră toți patru niște pișcături în tot corpul și adormiră pe loc.

Go se trezi primul și constată că avea mâinile și picioarele legate. Privi cu precauție în jur, fără să deschidă prea mult ochii, și își văzu tovarășii de drum dormitând lângă el, de asemenea cu legături la mâini și la picioare.

— Gata! Prădătorii au fost anihilați! auzi un glas în apropiere. Mă întreb ce-or fi, arată a oameni, mai puțin unul dintre ei. (Go înțelese că se referea la el.) Dar din câte știu, oamenii sunt niște vânători feroce și cam sălbatici, pe când cei de aici nu par deloc așa.

Go îşi dezlipi pleoapele și constată că erau înconjurați de dugongi, creaturi harnice și foarte pașnice, care populau sateliții agricoli. Deschise și mai mult ochii, căscă zgomotos și, în timp ce se întindea ca după un somn bun, legăturile se rupseră de parcă nici n-ar fi existat.

— Atenție! Se trezesc! Mi-e frică! Ajutor! începură dugongii să strige, în timp ce se umflau ca niște baloane, ridicându-se încet în aer.

Între timp se treziseră și eomii, iar Focus, suflând ușor pe nas, făcu scrum toate legăturile.

— Unde zboală? Si cum zboală? întrebă Go.

— Atunci când sunt sub efectul unei emoții puternice, îi explică Aquos, cum este de exemplu frica, corpul lor secretă în câteva milisecunde un gaz extrem de ușor și – *puff!* – se ridică în aer. Așa a scăpat această specie de numeroși prădători.

Între timp, Zboris se înălțase printre dugongi, încercând să-i liniștească și să-i coboare.

— Priviți! strigă Aquos. Un Virgulh!

— E glav? întrebă îngrijorat Go.

— Probabil că au rămas mai puțin de zece în întregul univers, continuă Aquos ignorându-l. Este una dintre cele mai vechi specii, iar cel de aici pare să doarmă în blocul acela de cristal.

Cei trei eomi își uniră forțele și atinseră în acelaşi timp blocul de cristal.

— Nu, nu-l atingeți! Este protectorul nostru sacru! strigară dugongii îngroziți de așa o îndrăzneală, dar în timp ce strigau virgulhul deschise ochii.

— Ce bine că m-ați trezit! se auzi vocea lui puțin răgușită. Cui trebuie să-i mulțumesc pentru eliberarea mea din somnul de câteva milenii?

Dugongii îi arătară pe eomi:

— Oamenii aceștia te-au trezit, noi nu avem niciun amestec, bâiguiră ei în timp ce începeau din nou să plutească de spaimă și emoție.

— Știți..., noi nu suntem oameni! Suntem EOMI. Locuitorii planetei magice...

Vru să continue, dar observă că virgulhul îi privea zâmbind.

— Cu mii de ani în urmă, începu acesta să povestească, noi, virgulhii, am găsit o planetă minunată, frumoasă și bogată, dar nelocuită și ne-am gândit să facem un experiment.

Le-am povestit pământenilor că există o planetă magică. Aceia dintre ei care se simțeau speciali se puteau oferi voluntari și puteau deveni locuitorii acestei planete. În schimb, planeta avea să le dea puteri magice, superputeri. Astfel au ajuns pe planeta magică oameni obișnuiți, singurele diferențe între ei și restul oamenilor fiind convingerea că totul este posibil și faptul că aveau încredere în ei. Cu aceste două arme foarte puternice, voluntarii au ajuns încet, încet să facă tot ce-și puneau în minte: dacă voiau să zboare, zburau, dacă voiau să audă la mii de kilometri, auzeau, și așa mai departe. Cu timpul, generație după generație, au început să se nască cu aceste puteri speciale, convinși că datorează totul magiei planetei. Aceștia sunt eomii, dragii mei: oameni care cred că sunt speciali!

Astfel își încheie virgulhul povestirea și tot atunci se opri din vorbit și micuța cărticică albastră. Se crăpa de ziuă și trebuia ca noi, cărțile din librărie, să ne întoarcem pe rafturi.

În timp ce mă îndrept către locul meu, cuvintele virgulhului îmi răsună încă în minte. Carevasăzică, dacă au credința că totul este posibil și au încredere în ei, oamenii pot face orice își pun în gând... Ce idee frumoasă! Într-o cărțulie mică și albastră! Dac-ar ști oamenii câte lucruri minunate au cărțile să le spună...

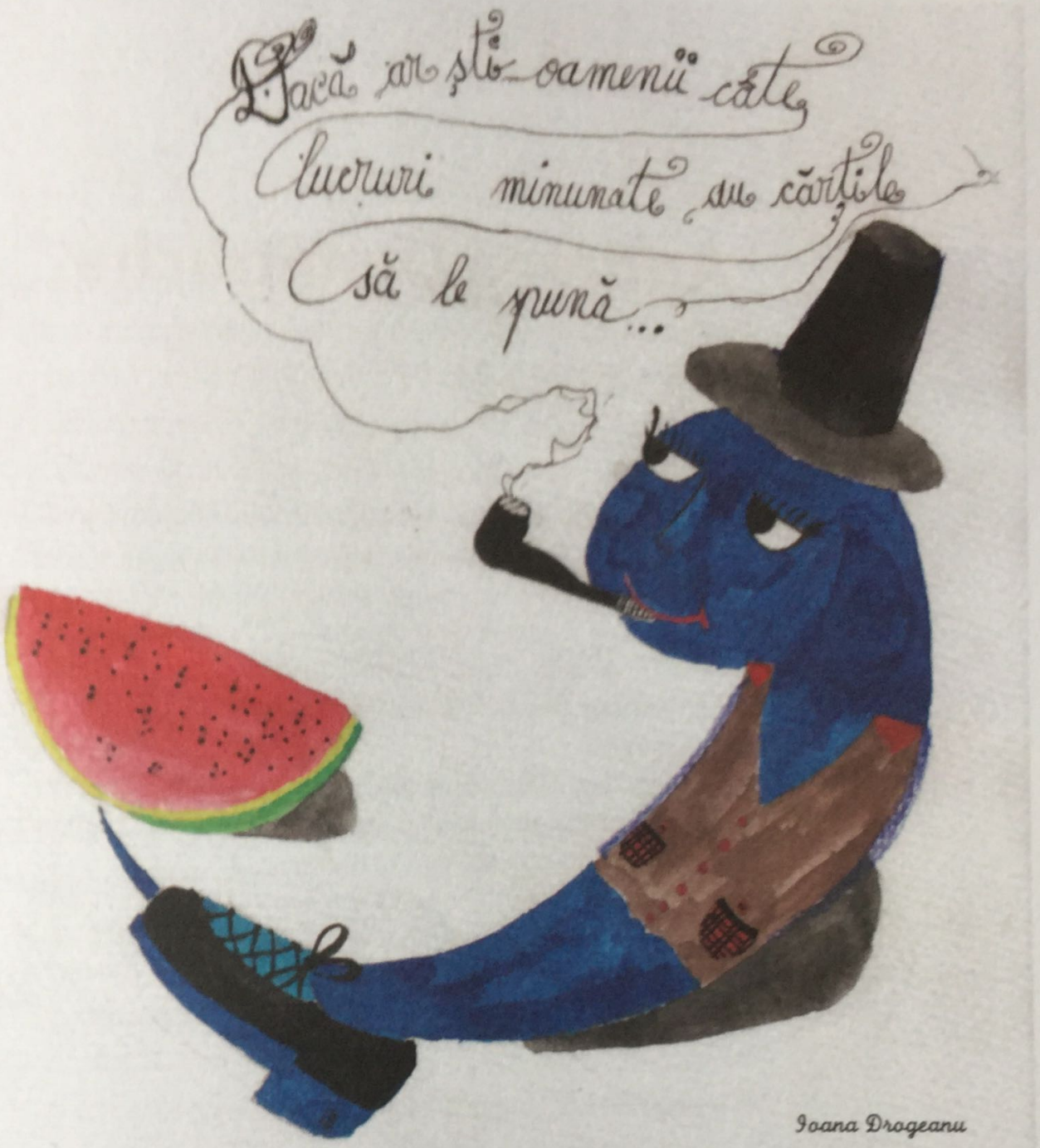

Ioana Drogeanu

povestitor

Andreea Dumitrache

12 ani, Târgoviște, Școala „Tudor Vladimirescu"
Profesor coordonator: Loredana Marina Oană

Îmi place să scriu. Știu că așa pot să-mi exprim gândurile, să fiu diferită și astfel nimeni nu poate să-mi arunce vorbe urâte, găsind mereu posibilități de apărare prin scris. Sunt o cetate care așteaptă să fie vizitată de pasionații de artă și frumos. Îmi deschid porțile primitoare pentru persoanele care apreciază bunul-gust, lumina, parfumul...

Toți știm că lumea lecturii e cea mai frumoasă. E singura lume în care poți să fii pur și simplu tu. Mă simt bine când culorile, cuvintele mă încălzesc.

Desigur că pot spune că am avut deja o iubire de o vară care încă dăinuie. (Sper că v-ați prins despre ce vorbesc: TABĂRA DE CREAȚIE).

Cum am început eu să scriu? Asta-i o altă poveste...

Coincidențe

Înainte, pentru mine cărțile erau plictisitoare, practic un somnifer bun uneori. Nu voiam să citesc. De fapt, pentru mine cititul era ca şi cum aş fi fost pedepsită şi nu aş mai fi primit ciocolată, iar eu iubesc ciocolata. Până când... doamna profesoară ne-a prezentat un club de lectură.

Prima dată a fost mai plictisitor ca niciodată, subliniez, CA NICIODATĂ! Dar în acel club a fost prezentată cartea *Charlie şi fabrica de ciocolată*. Pentru că ştiam filmul, m-am gândit: de ce nu aş putea avea şi cartea? Adică să mă mândresc eu pe la colțul blocului: „Ia uitați ce am eu!" Deci, am intrat în clubul acela de lectură şi... am luat, desigur, şi volumul.

Când am ajuns acasă, am azvârlit cartea aia cât-colo, de zici că era un avion militar. Vreo două săptămâni, cartea a zăcut pe biroul meu. Dar într-o zi, țin minte ziua aia... luasem nota şase la geografie. Îmi venea să-mi dau cu cartea de geografie în cap până intra acolo tot ce nu învățasem bine. Eram atât de supărată, încât nici desenul meu animat preferat, *Ciudățeni* (un oraş cu personaje ciudate), nu mă mai înveselea – ŞASE! Aşa că am decis să citesc! Să citesc... parcă era sfârşitul lumii şi nu exagerez.

Am luat frumos cartea. Am deschis-o. Am închis-o iarăşi. Apoi am deschis-o din nou... Şi tot aşa vreo jumătate de oră. Parcă cineva mă înțepa cu un ac, adică din ambele părți: cineva cu „NU DESCHIDE!" şi altcineva cu „DESCHIDE-O, hai, DESCHIDE-O!" Simțeam o furnicătură şi apoi alta, şi alta, şi alta. Parcă vreo sută de mii de furnici erau pe corpul meu atunci, gata să mă atace la cea mai mică mişcare. Şi am început să citesc. Mă captiva... Parcă eram

Ioana Drogeanu

şi eu acolo în acea carte, ajutându-l pe Charlie să meargă la fabrica de ciocolată, să câştige biletul de aur.

Cam după două săptămâni, am terminat de citit cartea. Îmi plăcuse atât de mult! Ţin bine minte că în ziua aceea luasem un 10 la matematică... Adică, dacă mama avusese dreptate?... Dacă acele cărţi erau într-adevăr FOLOSITOARE???

Aşa că am decis să mai cumpăr o carte de la clubul de lectură... şi încă una... şi acum am patru cărţi. Adică un 10 la matematică nu e de colo, nu oricine ia un 10 la matematică...

Şi, de curând, un 10 la istorie... Poate cărţile m-au făcut mai deşteaptă, dar, sinceră să fiu, cred că, dacă citeşti, poţi să-ţi îndeplineşti visul. Dacă ai unul, desigur. Eu am unul... SĂ DEVIN SCRIITOARE. Şi mulţi mă întreabă: „De ce vrei tu să devii tocmai scriitoare?" Răspunsul meu e acelaşi de fiecare dată: pentru că vreau să creez şi eu un personaj ca Charlie, sau Prâslea, sau Ivan, sau Harriet... Să aibă un nume, să aibă personalitate, să aibă o poveste, să aibă fani, de ce nu? Deci... am înţeles de ce trebuie să citesc... Înainte era pur şi simplu un chin, o cruzime pentru mine. Nu citeam nici pentru şcoală, nici dacă era obligatoriu, nici dacă nu era. Nu îmi plăcea şi parcă nimeni nu putea să-mi schimbe părerea. Cum sunt eu încăpăţânată de fel, dacă spuneam NU, NU rămânea..., dar iată că părerea mea s-a schimbat. Se pare că acum îmi place mult să citesc... să-mi perfecţionez stilul de a scrie, stilul de a povesti... să-mi perfecţionez viaţa.

Deci e important să citeşti, nu numai pentru nota 10 la matematică sau la istorie. Trebuie să citeşti pentru tine. Acum gândesc mai mult şi iau decizii mai bune, cred. Dar oricum, trebuie să te gândeşti că e plăcut să citeşti. Desigur că e mult mai confortabil să te uiţi la o emisiune sau să te plimbi cu bicicleta, dar e plăcut să citeşti... şi asta o

Ioana Drogeanu

spun eu – fata care acum două luni nu putea să atingă nicio carte.

Eu mi-am spus povestea. Nu este foarte lungă, dar măcar te învață ceva, nu ca reclamele alea de la televizor cu Colgate, cu dințișorii ăia care dansează sau… sau cea cu săpunul lichid... da, câinele ăla era așa drăguț! Chiar! Poate scriu ceva despre el...

povestitor

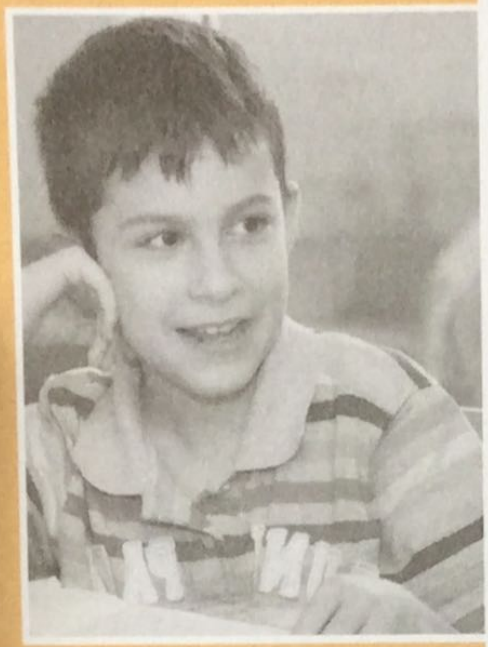

David Stavila

12 ani, București, Școala „Hermann Oberth"
Profesor coordonator: Ioana Nicolaie

Când eram mai mic nu-mi doream să fiu altceva decât programator de calculatoare.

Mai târziu, am mers la școală și acolo alergam, mă jucam, dar mă și împrieteneam cu literele. În clasa a V-a, profesoara noastră de română – Ioana Nicolaie, scriitoare cu drag de copii –, ne-a rugat să scriem o poveste pentru revista *Dilematix*.

Textul meu a fost publicat și așa am câștigat singurul fel în care puteam să am puteri suprapământești: în poveștile scrise. Acum mă tot gândesc cum să fac să fiu și scriitor de text, dar și scriitor de programe IT.

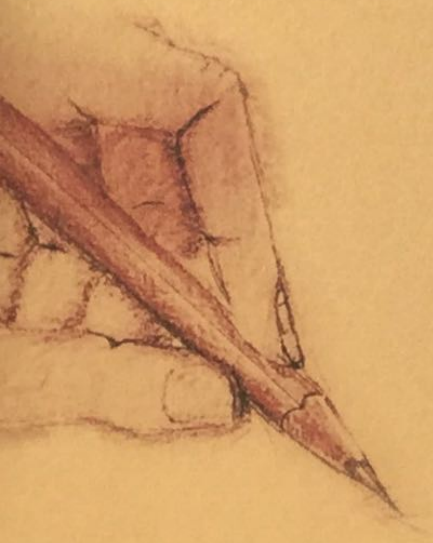

Șimb, fal, țână...

— Mami, ce înseamnă „șimb"?

Mama își ridică privirea din cartea pe care tocmai o citea și se uită la mine întrebător. Văzând că nu-mi primesc răspunsul, am întrebat-o din nou:

— Ce înseamnă „șimb"? Uite, scrie aici! i-am arătat eu în volumul de-abia cumpărat.

Intrigată, mi-a urmărit degetul cu privirea, după care a izbucnit în râs. Înțelesese de unde venea nedumerirea mea, înțelesese că eu citeam în singurul mod pe care-l știam. Literele „sch" se pronunțau „ș" în germană, și-atunci ce putea însemna oare „șimb" în română? Mama mi-a explicat cum se citește în limba română „chi" și că n-are nicio legătură cu „sch"-ul nemțesc; deci „șimb"-ul meu se dovedea a fi, de fapt, deloc misteriosul cuvânt „schimb".

Mulțumit, m-am dus în camera mea să citesc mai departe. Peste nici cinci minute am silabisit un alt cuvânt pe care nu-l pricepeam. Am sărit iute din pat și-am fugit la mama s-o întreb:

— Dar „fal" ce înseamnă?

— „Fal"? Ia, arată-mi, unde ai găsit cuvântul?

De data asta s-a abținut din râs cu greu, ca să nu mă necăjească.

— Doar în germană „v" se citește „f", în română e altfel, sunetul „v" se aude ca în cuvântul „vulpe".

Țineam în mână prima mea carte în românește și voiam să înțeleg, să merg cât mai departe în ea. Dar întâlneam tot mai multe obstacole, citeam „fal" în loc de „val" sau „țână" în loc de „zână" („z" este „ț" în germană). Nu mai înțelegeam nimic, nu înțelegeam ce este greșit la mine. Bucuria mi se dusese pe apa sâmbetei.

Ioana Drogeanu

Ioana Drogeanu

Și toate astea pentru că am învățat să scriu și să citesc în germană, nu în limba mea – româna. La școala mea, învățăm să scriem şi să citim în limba română abia din clasa a doua... Dar povestea a început când aveam doi ani și un pic.

În cartierul nostru se mutase o familie de elvețieni care avea doi copii – un băiat, cu doar patru zile mai mare decât mine, Marius, și o fetiță-bebeluș, Magdalena. Barbara, mama copiilor, nu găsea ușor în parc persoane cu care să se înțeleagă în limba ei, germana nefiind atât de vorbită la București. Mama era singura cu care se putea înțelege. Ne întâlneam fără excepție, de două ori pe zi în parcul sălbatic ca o pădure din cartierul nostru. Am învățat să vorbesc limba prietenului meu, din dorința puternică de a mă juca cu el. Era cel mai bun prieten al meu (a rămas cel mai bun prieten al meu ani buni după ce a plecat în Elveția!). Mamele s-au apropiat atât de mult, încât au făcut o înțelegere – o dată pe săptămână rămânea mama cu toți trei copiii și o dată pe săptămână rămâneam cu Barbara. Așa câștigau mamele noastre ceva timp fără cicăleala noastră, iar eu, dacă învățam de la părinții mei să spun „mașină", învățam imediat să spun „auto" de la prietenii noștri. Nu simțeam nicio greutate, a fost lucrul pe care l-am învățat cu cel mai mare drag.

După ce am împlinit trei ani, mamele au hotărât că e timpul să mergem la grădiniță. Mama m-a dus la o grădiniță din apropiere unde se învăța engleză. Marius mergea la o alta, germană. Atâta am bătut-o pe mama la cap, că m-a mutat cu prietenul meu în aceeași grupă. Și astfel mi-am hotărât viitorul sau cel puțin limba în care urma să învăț. La șapte ani am mers în clasa întâi, bineînțeles, la o școală germană. Am învățat să scriu și să citesc și, după ce mi-am însușit alfabetul, m-am aventurat în prima mea carte. Am citit cărticică după cărticică, dar numai în germană, limba în care învățam.

După clasa întâi, în vacanța mare, am ajuns cu mama într-o librărie. Mama răsfoia fel de fel de cărți, eu am luat din raft un volum mare, albastru, cu desene foarte frumoase și cu povești din toată lumea. Nu m-am lăsat dus dintre rafturi până nu mi-a cumpărat cartea. Eram foarte bucuros și, când am ajuns acasă, m-am avântat între pagini. Așa am dat peste „șimb" și, foarte curând, peste „fal". Cum să repar toate astea?

Văzându-mi dezamăgirea, mama m-a învățat alfabetul nostru într-un fel special. Mi-a spus povești despre un prinț care, la șapte ani, fusese trimis de rege și de regină în lume ca să-i dezlege tainele. Numai așa putea deveni un rege bun, pregătit pentru responsabilitatea de a conduce regatul. La fiecare poveste făceam împreună un desen din care ieșea forma unei litere.

Prințul, care cutreiera lumea în lung și-n lat, a întâlnit odată un șarpe neobișnuit care vorbea. Am desenat șarpele

Ioana Drogeanu

care lăsase o urmă în nisipul din deșert – era litera „Ș". Și de atunci n-am mai încurcat-o cu „sch".

În altă aventură, prințul călătorea cu un vapor verde și era să-l înghită un val. Am desenat vaporul verde și valul uriaș, care avea forma unui „V", și nu am mai uitat că orice cuvânt cu „v" are semnul valului. În altă poveste, prințul vede pentru prima dată zăpadă și țurțuri. Am desenat un țurțure de pe care picura apă pentru că se topea și am învățat litera „Ț".

Din cartea mare, albastră, cu povești din toată lumea, citeam seara cu tata. Mai mult îmi citea el, dar reușeam și eu să fac din ce în ce mai puține greșeli. Și astfel, poveste după poveste, una de la mama, una ajutat de tata, am învățat să citesc în cele două limbi. Și nu m-am mai temut că urma să încep cea de-a treia limbă, engleza.

Astăzi îmi place să citesc. În oricare dintre cele trei limbi. Și nu mă mai încurc. Mă bag în pat, mă înfofolesc bine în pătură, îmi îndoi pătura sub picioare, așa cum mă învelea mami când eram micuț și citeam cărți din acelea cu pagini din carton gros care aveau doar poze cu animale și-i spuneam mamei:

— Uite, mami, cangulul! Duce puiu' în buzunal și face țup-țup.

Sau:

— Uite, mami, leu'! Face aşa: grrh! Nu vine să mă pape, nu?

Și mama mă asigura de fiecare dată că nu poate să mă mănânce niciun animal pentru că eram bine învelit.

Și-așa înfofolit citesc și-acum, gândindu-mă la leul care m-a vânat timp de doisprezece ani.

Petru Miu

10 ani, Craiova, Școala Gimnazială „Sf. Dumitru"
Profesor coordonator: Lonetta Jianu

ilustrator

Eu sunt în clasa a IV-a și, da, mă exprim cel mai bine prin desen.

De obicei desenez ce văd, simt sau aud și sper ca și tu să vezi, să simți sau să auzi prin desenele mele.

Ador sportul și, poate nu mă crezi, matematica...

Da, așa e, sunt un pic „tocilar".

Îți vând un pont:

Fă ce-ți place și vei fi fericit!

povestitor

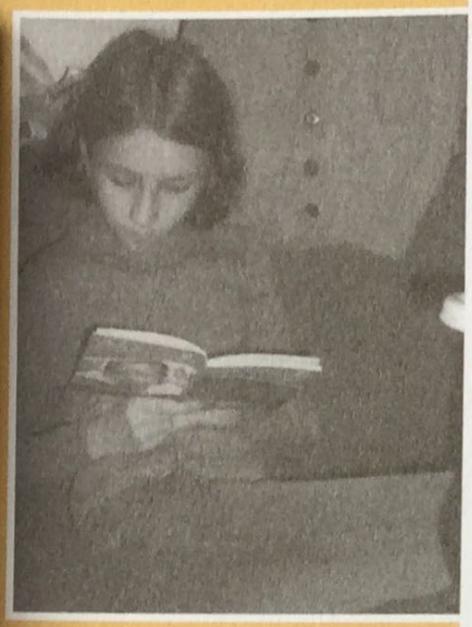

Ștefana Fusaru

13 ani, Târgu-Mureș, Școala „Liviu Rebreanu"
Profesor coordonator: Alexandru Todea

Prima carte de care îmi aduc aminte este *Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi.* Am dovedit-o acum 8 – 9 ani, prin intermediul tatei, la îndemnul imperativ al surorii mele mai mici: „Hataiam!" De atunci mă fofilez în cele mai diverse cărți, devorându-le și savurându-le în multe și variate locuri.

Amănunte? Rămâneți pe fir!

Probleme cu cititul

Toți am avut dușmani în copilărie. Unii pe zmeu, alții pe Bau-Bau, fantome, uriași, chiar și întunericul însuși. Mulți copii au urât cartea de citire. Dar niciunul nu cred că a urât-o din același motiv ca mine. Eu nu am urât-o din cauza exercițiilor, evaluărilor, întrebărilor sâcâitoare, poezioarelor de învățat, ci din cauza pozelor!

În clasa a III-a am avut în manual un fragment din *La Medeleni*. Un text drăguț ilustrat, cu Monica, Olguța și Dănuț jucând fotbal. Imaginea mi-a plăcut și am început să citesc cartea. Atunci mi-am dat seama ce era în neregulă cu ilustrația: Monica era desenată cu părul negru și scurt. Cei care au citit *La Medeleni* știu ce „erezie", ce eroare majoră este o Monică cu părul negru și scurt! Monica trebuia să aibă cozi lungi și blonde – hățurile lui Dănuț. Timp de 200 de pagini m-am confruntat cu o Monică brunetă și cu o Olguță blondă și nu mi le puteam închipui altfel! Deși Monica, cu firea ei melancolică și liniștită, cu exemplul ei de cumințenie și de politețe, îmi era cea mai dragă dintre toți (nu și cea mai apropiată de firea mea), manualul de română mi-a furat-o, îmbrunețindu-mi-o. Cu Olguța a fost ceva mai ușor. Aveam atunci o colegă, Vera, băiețoasă, dură, care semăna la temperament cu Olguța, așa că am făcut-o să semene și la înfățișare.

Conflictul cu imaginea din manual a avut consecințe. Când eram micuță, îmi plăceau, ca oricărui copil, ca tuturor copiilor, cărțile cu imagini mari și colorate, care ocupau aproape toată pagina. Apoi, din clasa a III-a, cam doi ani, am urât imaginile din cărți. Robinson Crusoe-ul meu, de exemplu, arăta cu totul altfel decât cel de pe coperta cărții. A urmat o perioadă cu cărți mai greuțe, cu Jules Verne, cu Dumas.

Atunci aveam nevoie nu de o imagine cu acțiunea personajelor, ca în Indiile negre, sau de o descriere a personajelor, ca în Regina Margot, ci de o poză care să mă ajute la imaginarea personajului. Cei trei muschetari, în viziunea mea, nu aveau chip. Erau trei bărbați cu trei pălării mari cu pene, cu trei mantii largi și negre, călare pe trei cai albi (ca să fie contrast). Fiecare avea două picioare, două mâini așezate lateral, un nas în mijlocul feței... în fine, elementele esențiale. Dar chipul? Doar d'Artagnan avea chip. Ulterior am aflat că d'Artagnan-ul meu era, de fapt, Shakespeare, dar asta nu mai contează.

Dar, ooo, de-ar fi fost asta singura problemă! Nu puteam și nu pot să citesc orice, oricând, dar, mai ales, oriunde. Așa cum o cheie se potrivește doar în broasca ei, cum cartea se potrivește, de cele mai multe ori, doar în locul din care a fost luată de pe raft, toate cărțile au un loc special al lor, singurul loc în care pot fi citite. Unele cărți au mai multe locuri, dar astea, cel puțin în cazul meu, au fost mai degrabă excepții. *Legendele Olimpului* putea fi citită numai și numai... sub birou. Și nu oricum: cu paravan de pătură, cu veioză (sau lanternă, după caz), cu spatele sau tălpile lipite de calorifer și obligatoriu cu ceva de rontăit la îndemână. Acolo, chircită și îndoită, doar eu și cartea, eram fericită. Doar acolo găseam ambianța potrivită, mitologică. Doar acolo s-au născut zeii și titanii și doar acolo, în universul meu de 0,5 m², Prometeu putea făuri oamenii. Am mai încercat eu pe balcon, pe canapea, pe jos, în mașină, dar fără paravan și veioză... și Heracle e cam pirpiriu!

La fel, *Doi ani de vacanță* o puteam citi doar în coșteiul bunicilor, golit vara de porumb. Luam cu mine obligatoriu puiul de câine și, ocazional, câte o găină. Ne închideam toți trei acolo: eu mă cufundam în lectură, iar vietățile... treaba lor! Cartea junglei am citit-o în mașină, pe drum spre mare. Primul volum într-un an, al doilea în următorul. Aici nu aveam pretenții. Mă mulțumeam cu răul de mașină provocat. Ora

de lectură de la şcoală era cadrul perfect pentru *Amintiri din copilărie*. Nu că ar fi evocat aşa ceva, dar... altfel nu puteam! Însă cele mai interesante lecturi, cele care au cu adevărat doar un singur loc de desfăşurare, au fost cele nocturne: sub plapumă, la lumina unei amărâte de lanterne. În cazul meu... *Pulbere de stele* (unul din 4 – 5 exemple).

Acum am început să-mi depăşesc problemele. Am găsit o carte din care nu-mi pot imagina nimic, pe care pot să o car după mine oriunde fără să mă ispitească s-o deschid măcar. Cum se numeşte? *Geometrie, clasa a VI-a*!

Petru Miu

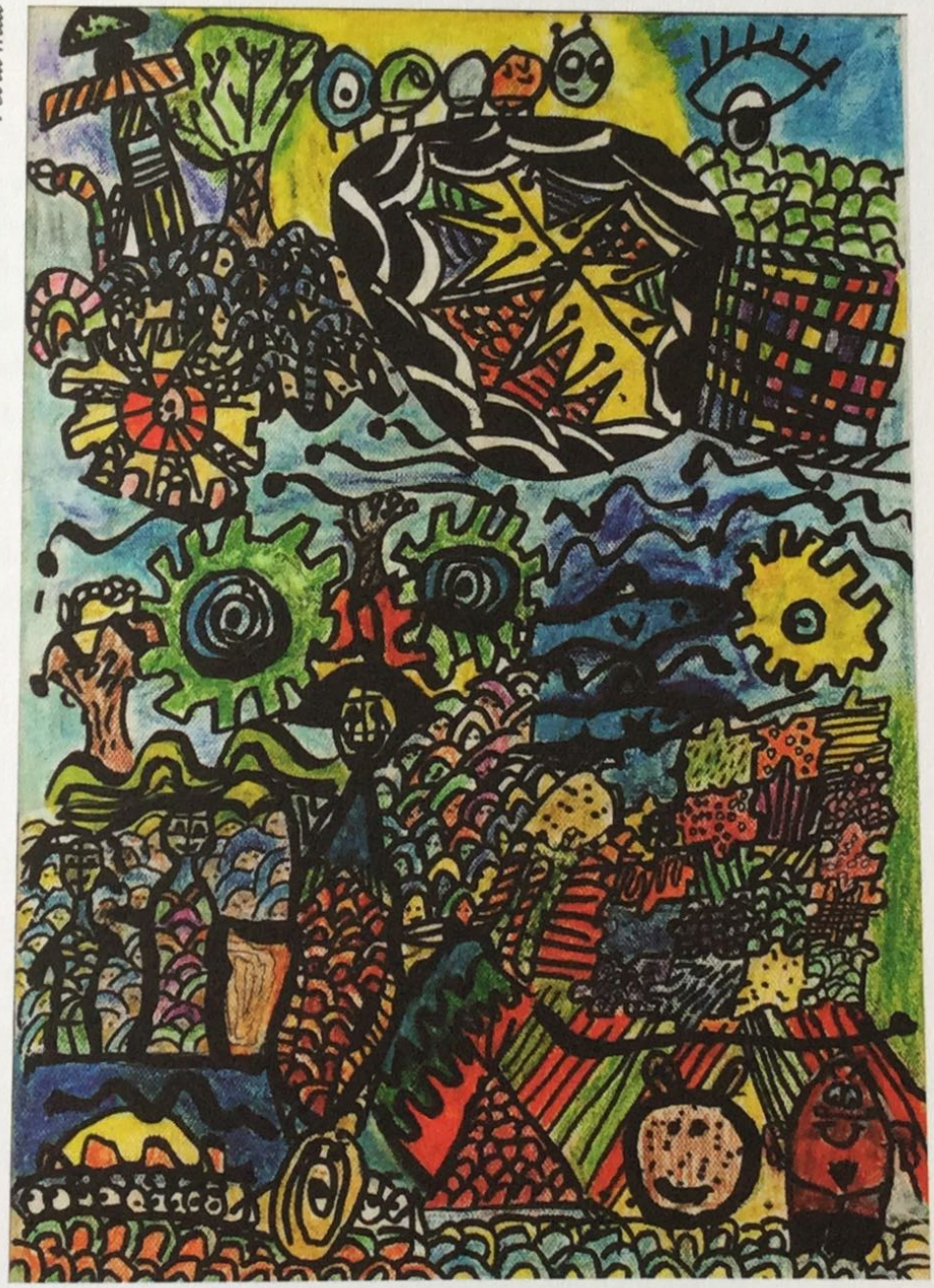

povestitor

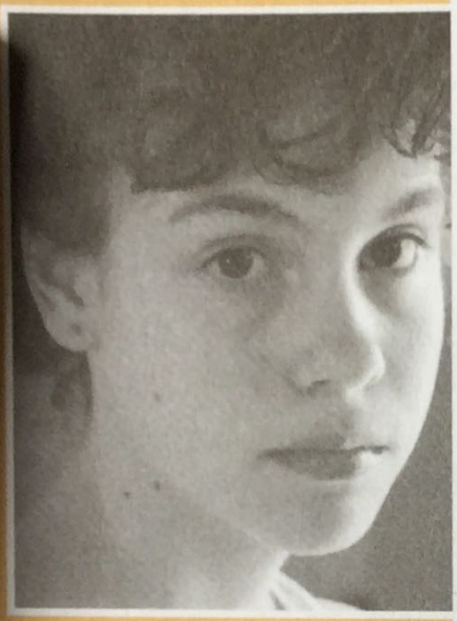

Iasmina Katia Oţoiu

12 ani, Baia Mare, Școala Gimnazială „George Coșbuc"
Profesor coordonator: Adrian Oţoiu

Când eram mică, mă jucam cu păpușile tot felul de jocuri complicate cu vrăjitoare, comori și aventuri. Ideile pe care le aveam le exprimam în acele jocuri, pentru că atunci nu puteam să scriu repede. Când aveam opt ani, o cunoștință de-a părinților mei mi-a propus să încep să scriu povești și am început chiar din acea zi să scriu povești cu pisici, iar mai târziu am scris și despre alte lucruri. Dar nu e ca și cum aș fi o tocilară, pentru că îmi place să mă și distrez. În rest, îmi plac pisicile, îmi place să citesc și să ies afară cu prietenii și... sunt eu însămi.

Scriu pe un blog care se numește: „Ce-a citit Iasmina: Cărți pentru puști și puștoaice" (http://iasmina.otoiu.com).

Prima carte găsită în iarbă

În dimineața aceea, eu şi Primula, surioara mea mai mică, de patruzeci de ani, zburam prin grădină. La un moment dat, am văzut o carte în iarbă. Lucru ciudat, era foarte mare, mult mai mare decât mine. Mirosea uşor a iasomie.

— Asta-i o calte de Oameni? întrebă Primula.

— Nu există oameni! De când mama ți-a citit povestea aia, îți imaginezi că există tot felul de personaje fantastice.

— Tleaba ta dacă nu clezi. Mai bine ajută-mă să duc caltea asta acasă.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Să i-o alăt mamei.

Eu şi sora mea am încercat s-o ridicăm, dar n-am reuşit. Nici măcar nu se clintea.

— N-are rost să mai încercăm. E mai grea decât zece castane. Poate reuşim dacă ne-ajută nişte prietene.

În grădină mai erau şapte zâne. Ele ne-au ajutat să cărăm cartea în casa noastră din scorbura nr. 7, parter.

— Mamă, ia uite ce-am găsit! am strigat.

— Unde ai găsit-o? m-a întrebat mama uimită.

— În iarbă. Oare de ce-i aşa mare? Cine ar putea-o citi?

— Nu ştiu. Scoateți urieşenia asta din casă! Îmi spargeți vazele!

— Eu cled că au sclis-o Oamenii. Melisa, vlei să-mi citeşti din caltea asta? Că tu ai optzeci de ani şi ai învățat litelele...

— Cum vrei s-o citesc? E uriaşă. Literele-s mari ca nişte păianjeni.

— Atunci de ce n-o citeşti de sus?

— Bine, să încercăm.

M-am ridicat până în tavan şi am citit titlul scris pe coperta roşie:

— JUR-NA-LUL MEU.

Am încercat amândouă să ridicăm coperta. N-am reuşit. Ne-au sărit în ajutor celelalte zâne. Coperta tot nu se clintea.

— Uite că-i un lacăt aici! a zis mama.

Pe o latură a cărții era într-adevăr un lacăt greu şi lucios. Avea forma unei inimi.

— Nu-l deschideți! Cine ştie ce e înăuntru! se sperie mama.

— Hai, mamă, e doar o carte!

Mi-am fluturat bagheta pe deasupra lui, rostind o vrajă şi lacătul s-a deschis. Două zâne au deschis coperta.

— Aveți grijă la candelabru! strigă mama.

Coperta căzu cu un bufnet.

— Bibelourile mele!

Pe pagina roz se aşterneau nişte rânduri scrise de mână cu o cerneală albastră. Am început să citesc:

„Dragă Jurnalule,

Azi a fost ziua mea. Le-am invitat pe Mara, Alina, Diana, Alexandra şi Larisa. Am primit multe cadouri drăguțe, printre care un te-le-fon mo-bil nou..."

— Ce-i aia „un tele...fon mobil"? întrebă surioara mea.

— Nu ştiu. Mamă, ce-i un telefon mobil?

— N-am mai auzit expresia asta... Stai să mă uit în dicționar.

Mama răsfoi o carte groasă şi veche până la litera T.

— Licoare..., magie..., nimfe..., orhidee..., praf de zâne..., remediu..., spiriduş..., trol... Nu-l găsesc...

„Am primit şi câteva tricouri, nişte pantaloni, jocuri şi cărți. Ne-am uitat la un film numit..."

— Ce e „un film", mamă?

— Da' ce carte-i asta? Nu ştiu dacă-i bine să citiți aşa ceva.

— Ba da, mamă. Lasă, e ceva fantastic.

„...un film numit *Nancy Drew Jurnalistă*. Nancy conducea

o maşină lungă albastră. Când voi fi om mare, vreau să am o maşină aşa ca a ei."

— Ce e „o maşină"?

— Cuvintele astea nu sunt explicate undeva? Jos sau în spatele cărții?

— N-o mai răsfoiți, că o să-mi dărâmați cuierul!

— Şi cum adică... „om mare"?

— Cartea asta e despre oameni?! se miră Orhideea.

— Hai să continuăm, am spus eu.

„A fost cea mai reuşită petrecere a mea. Am mâncat pizza şi tort de ciocolată."

— Of, cartea asta e plină de cuvinte necunoscute!

— În fine, o fi ceva mâncare. Ca păpădiile prăjite la noi.

„Tata ne-a umflat multe baloane cu care ne-am jucat. Am făcut un concurs de sărituri pe pat, iar eu am câştigat. Mai încolo am jucat Twister, Monopoly şi am încins o bătaie cu perne."

— Primula, ajută-mă să întorc pagina!

— Hei, se răstoarnă peste mine! Scoateți-mă de aici!

— Parc-ai fi un semn de carte!

— Schimbare de plan: eu împing şi tu o tragi!

Pe următoarea pagină era un desen care înfățişa nişte fete-om în mijlocul unei bătălii cu perne.

— Unde li-s aripile? Ce-i cu ele, sunt schiloade?

— Aşadar oamenii nu zboară? Se târăsc ca omizile pe pământ?

— Nu mi se pale un luclu aşa lău. Cled că-i distlactiv să melgi plin sălituli...

— Cam ca puricii...

Am reînceput să citesc:

„Marți, 15 septembrie. Azi a fost prima zi de şcoală. Sunt în clasa a cincea! Mi-am luat o geantă în care mi-am pus câteva creioane şi o foaie de hârtie. Pe drum a plouat foarte tare şi nu aveam umbrelă, aşa că a trebuit să mă întorc înapoi s-o iau."

— Ce palpitant!

— Îi țin pumnii!

„Când am ajuns la şcoală i-am cunoscut pe noii mei colegi, Alexia şi Dan. Alexia e foarte vorbăreață şi ne-a spus cum şi-a petrecut vacanța. După asta, ne-a spus nişte bancuri foarte amuzante. Dan, în schimb, mi s-a părut răutăcios."

— O fi vreun trol!

— Un vrăjitor!

— Vai, o să-i facă mari necazuri!

Am intrat în clasă şi mi-am cunoscut noua dirigintă. Diriga e profă de română. E tânără, cu părul şaten, cu ochii căprui şi cu o voce plăcută. Cred că mă voi înțelege bine cu ea.

— Dar ce învață, de fapt, la şcoală?

— Oamenii fac magie?

„Miercuri, 16 septembrie. Azi am mers cu Alexia în parc, unde ne-am plimbat cu bicicletele. „Nu întreba, că nu ştiu ce-s alea!" Am făcut şi un concurs de alergare. Păcat că n-am putut sta mai mult, că Alexia trebuia să plece la un cerc de pictură."

— Parc... Cerc de pictură.. Dar cum de umblă prin atâtea țări oamenii ăştia? se miră Orhideea. Noi nu ieşim niciodată din grădina noastră!

M-am întors acasă şi mi-am făcut tema la istorie. La celelalte materii n-am primit nicio temă.

Dragă Jurnalule, mama îmi spune să mă culc...

— În sfârşit ceva care-i ca la noi! spuse mama. Tot restul e de pe altă lume!

„...aşa că ne vedem mâine. Cu drag, Iasmina".

— Iasmina! În sfârşit îi aflăm numele!

— Şi mai departe? Citeşte!

— Păi..., nu mai scrie nimic! Pagina următoare e albă.

— Nu poate fi sfârşitul deja! Nici măcar n-am ajuns la confruntarea cu Vrăjitorul Dan!

Primula sări brusc în picioare şi strigă:

— Un om! Se aplopie! Pliviți!

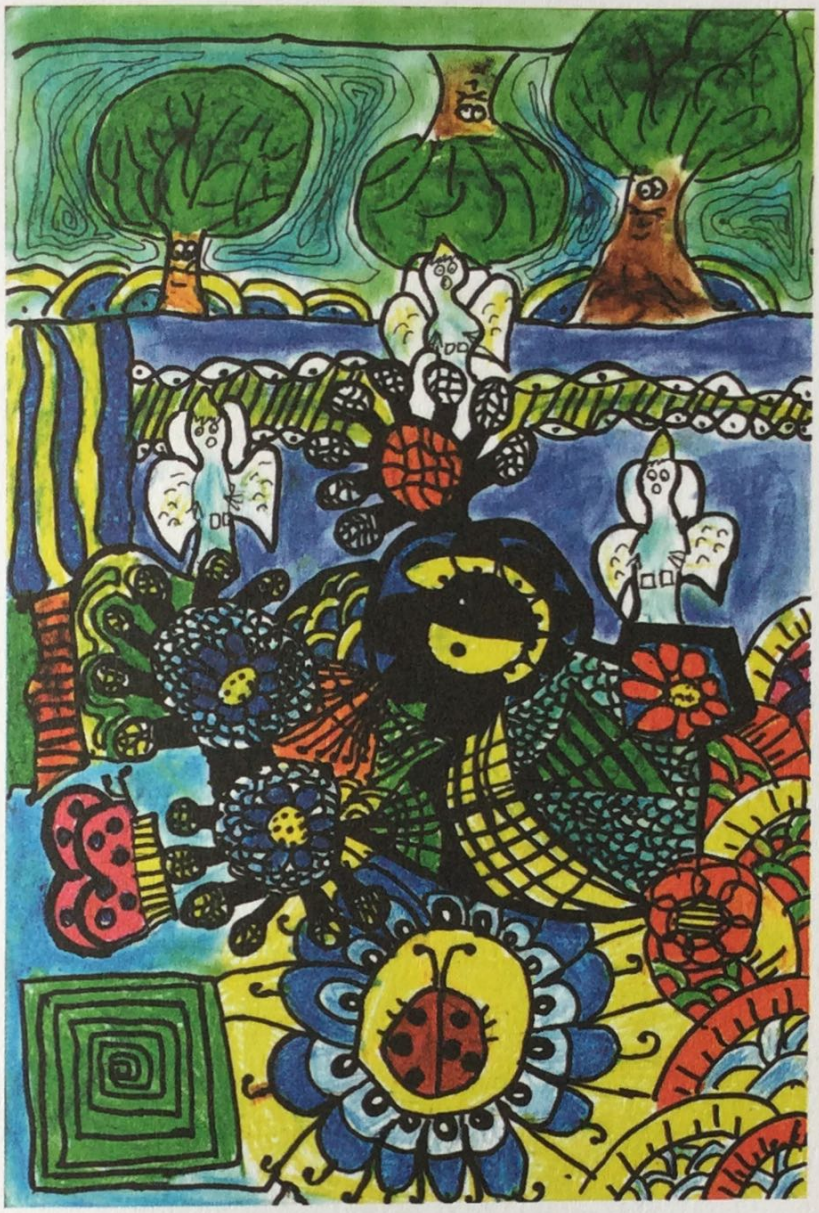

Petru Miu

Ne-am uitat afară, dar n-am văzut nimic. Era pustiu.

Deodată cartea se ridică singură în aer, apoi se închise.

— Ați văzut? se agită Primula. Şi ziceați că Oamenii nu există!

— Nu-i niciun om aici! am spus toate. Visezi!

Lacătul s-a ridicat şi el în aer şi s-a prins de copertă.

— Ați auzit ce-a spus? şopti Primula. A întlebat: „Ce caută julnalul meu aici în scolbulă? L-am lăsat pe bancă…"

— Vai, ce imaginație ai! zise mama mângâind-o pe căpşor.

Apoi cartea a ieşit din casă şi s-a îndepărtat spre poarta grădinii, spre Lumea de Dincolo, acolo unde nicio zână n-a ajuns vreodată.

povestitor

Lara Stancu

12 ani, București, Avenor College
Profesor coordonator: Ioana Nicolaie

În 12 ani (vârsta mea) mi s-au adunat în minte melodii, creații literare, ecuații, teorii și să nu uit de științe. Sunt aproape sigură că un procent de 50% din memorie este destinat versurilor și coregrafiilor. Sunt loială, nu-mi place să dezamăgesc pe cineva, deși nu întotdeauna sunt perseverentă. Sunt o fire curioasă, mi-ar plăcea să știu părerea voastră despre textul meu.

Cartea copilăriei

Fiecare om are o umbră,
o umbră de care nu poate scăpa decât
când lumina se iveşte din nou pe tărâmul minții.
Umbra mea nu poate dispărea,
e mereu lângă mine de când am rupt paginile copilăriei,
pagini care nu pot fi lipite sau cusute din nou.
Mă îndreptam spre camera părinților
pe tocuri, cu mărgele la gât
şi o pălărie de două ori mai mare decât capul meu.
Mă uitam în oglindă prefăcându-mă că am...
cine ştie, poate chiar 20 de ani.
Deodată nu mai eram eu,
devenisem înaltă, ajunsesem adult.
Țineam în mâini o carte groasă
în care se aflau poze cu toate amintirile vechi.
Avea şi scris, un scris mic,
scris ce păstra momentele frumoase din trecut
de care eu nu m-am bucurat cum trebuia.
M-am rezemat de oglindă.
Un minut mai târziu mă aflam
între paginile colorate ale cărții
pe care tocmai o citeam.
De fiecare dată când dădeam pagina,
vedeam fața unui micuț ştrumf pe ea.
Deodată o fetiță apăru din senin lângă mine:
„De ce m-ai uitat?“ zise ea cu o voce subțirică.
Înainte să-i răspund,
fetița ce-mi semăna izbitor dispăru
într-una din multele pagini ale cărții.

Am continuat să rătăcesc printre filele subțiri
până când am văzut o scăriță
ce ducea spre un loc întunecat.
Am urcat acolo, am aprins lumina şi am văzut
că mă suisem chiar în podul casei mele.
„Sunt încă în carte?" m-am întrebat.
Podul se umpluse cu lacrimile mele,
devenind un râu imens.
Am înotat până la malul minții
unde am regăsit cartea amintirilor.
Am încercat s-o iau, dar nu o puteam prinde.
Am alergat până când picioarele mele
s-au făcut foi subțiri de catifea.
Atunci mi-am dat seama că nu mai găsesc cartea,
că ea dispăruse.
Şi mi-am pierdut copilăria.

povestitor

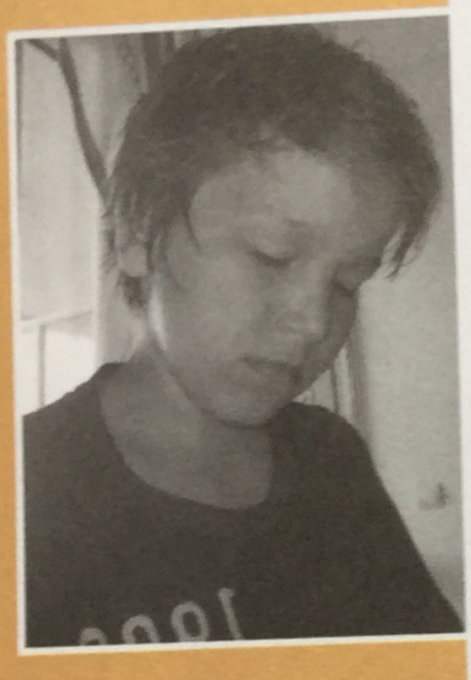

Tudor-Alexandru Trif

13 ani, Zalău, Școala Generală „Gheorghe Lazăr"
Profesor coordonator: Diana Iacob

Scriu dintotdeauna și am început să public din clasa a II-a în revista școlii „Simion Bărnuțiu", Zalău, apoi în *Glasul copilăriei*, revista literară a Școlii „Gheorghe Lazăr". Am obținut următoarele performanțe: premiul I la concursul național „Media Kinder" ediția a II-a, anul 2010; premiul II la concursul internațional de scriere creativă „Copilul în lumea cuvintelor", anul 2012; premiul I la ediția a III-a a concursului de eseuri „Eroii sălăjeni și faptele lor", anul 2012; adevăratul debut literar a avut loc în anul 2013, în luna februarie, în numarul 97 al revistei Uniunii Scriitorilor din România – *Caiete Silvane*, cu poeziile: *Seara* și *Patria mea*; în urma concursului „Locuiește în poveste" organizat de Editura Art am fost selectat pentru o tabără de creație, în care am avut privilegiul să întâlnesc adevărate talente, care mi-au fost de un mare ajutor și care m-au stimulat.

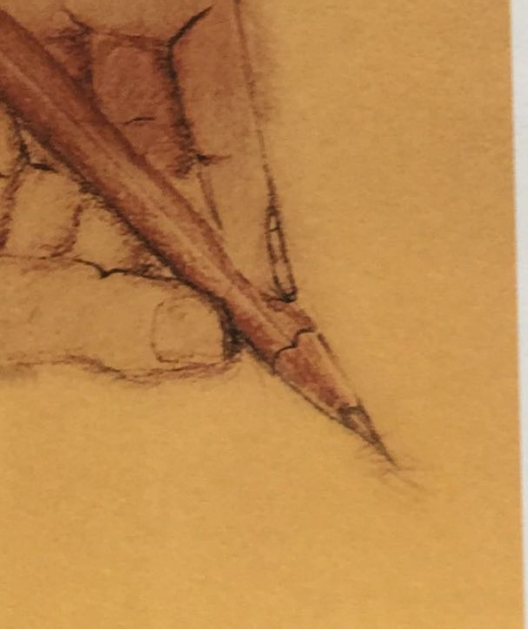

Conferința personajelor

E vacanță și asta înseamnă relaxare, joc, distracție și voie bună. Nu tu matematică, nu fizică, nu citit și nu scris. Sigur că nu toată lumea gândește la fel, mai ales părinții, care ar fi mulțumiți, poate, doar dacă am devora cărțile, ca șoriceii. Dar să începem cu începutul.

Într-o zi frumoasă de vacanță, când fulgii de zăpadă se zbenguiau pe la geamuri, când derdelușul din parc fusese luat cu asalt de copii, la un geam de la etajul al șaselea al unui bloc, un băiat, ceva între copil și adolescent, plictisit nevoie mare, privea abătut la rafturile bibliotecii încărcate din camera sa. Mama lui îi întocmise un „orar de vacanță": la două ore de joc, o oră de muncă intelectuală. El alesese cititul pentru că îi plăcea, mai ales dacă-i pica în mână o carte bună, dar parcă, dacă i se impunea, nici cititul nu era foarte atrăgător, indiferent despre ce carte ar fi fost vorba.

Acum stătea în camera lui și privea cu lehamite spre biblioteca ce acoperea un perete întreg. Privea printre genele aproape închise și o lume nouă lua locul cărților lui.

Personajele din cărți, săturându-se de copiii care nu prea citeau, s-au întâlnit toate în camera unui băiat de doisprezece ani, pe nume Tudor, care nu prea citea povestiri sau basme, citea doar cărți cu vârcolaci, cu fantome și alte personaje înfricoșătoare, de se trezea noaptea transpirat de frică, sculând toată familia. Aflându-se într-o astfel de situație, personajele din cărți au luat atitudine, că doar nu puteau să lase lucrurile să se desfășoare la întâmplare sau după bunul plac al hazardului.

Albă-ca-Zăpada, revoltată, a fost prima care s-a înscris la cuvânt, deși era cam timidă de felul ei:

— Nu e corect ce se întâmplă! Noi am bucurat și am înfrumusețat copilăria multor generații! Cititul a fost distracția favorită a părinților și a bunicilor, de care cu atâta drag ne amintim, deoarece eram leagănul și somnul dulce al copiilor și nepoților. Mă apucă disperarea când văd că am fost pricopsite cu generația asta de necititori...! Nu se poate să nu-și dea seama cât au de pierdut!

Albă-ca-Zăpada vorbea apăsat și aproape plângea de supărare.

Harap-Alb a luat-o de după umeri și, încercând să o mai liniștească, a spus:

— Poate că nu sunt copiii de vină, ci e ceva în neregulă cu noi, deoarece nu întâmplător Tudor şi mulți alți copii nu ne citesc aventurile și nu se bucură de izbânzile noastre... Poate că ar trebui să le spunem autorilor să ne facă mai interesante, mai pe gustul celor de acum, să ne transforme în supermeni și în vampiri. Cine știe cum simt și cum gândesc copiii și tinerii din aceste timpuri?!

— Te rog să mă ierți, dar nu cred că ai dreptate, i se adresează exagerat de politicos Făt-Frumos. Sigur că tu cauți o explicație, dar nu cred că asta ar fi soluția. Ştii? Pe vremea când Creangă, Ispirescu, Andersen sau Frații Grimm ne-au dat viață, copiii erau dornici de aventuri cavalerești, de turniruri, de coaliția forțelor binelui împotriva răului, de luptele cu zmeii și balaurii, adică ceva asemănător cu extratereștrii puși pe distrugere. Cei care făceau cărțile nu le ilustrau, fie pentru că atunci nu se obișnuia, fie pentru că îi lăsau pe copii să-și imagineze, fiecare după cum îl ducea mintea. Acum cred că ar trebui să fie altfel. Pentru cei mici, poate că ar trebui să fim așezați în cărți mai atrăgătoare, cu fotografii, cu imagini colorate, iar pentru cei mai măricei poate că ar trebui revizuit puțin limbajul și

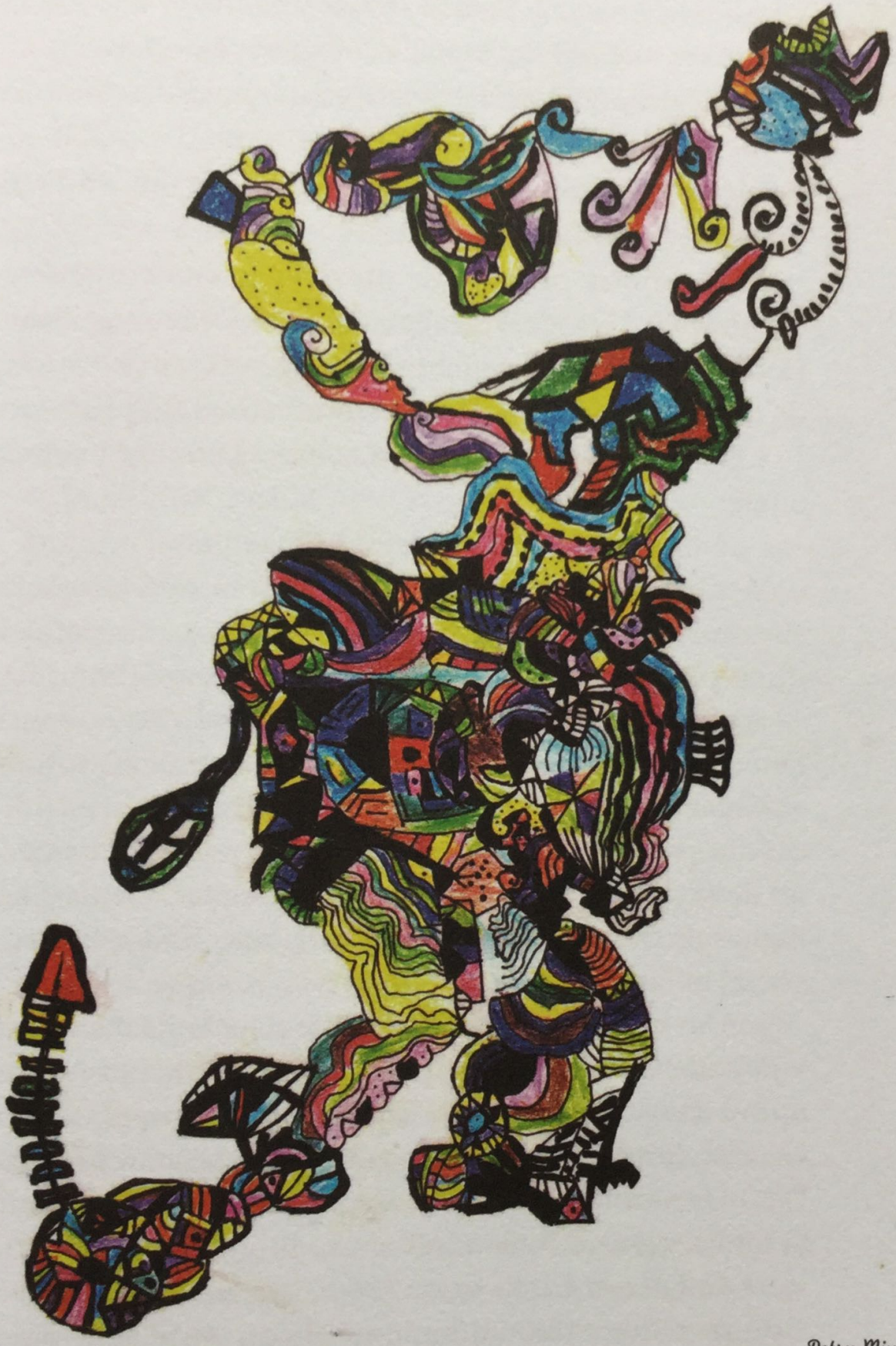

Petru Miu

vocabularul nostru, pentru că folosim uneori niște cuvinte pe care nici noi nu le mai înțelegem pe deplin.

— Ai dreptate! Mai zilele trecute era gata să-mi rup limba spunând „găliganule" și, mai mult decât atât, nici nu știu ce înseamnă, o fi de bine sau o fi de rău...? dă din umeri nedumerit Greuceanu.

Multe dintre personajele prezente la conferință le-au dat dreptate lui Făt-Frumos şi lui Greuceanu, iar Ileana Cosânzeana îi privea cu admirație, gândindu-se cât sunt de frumoși pe lângă faptul că sunt foarte deștepți.

Cărțile plângeau pe rafturi stând zgribulite unele în altele:

— Ne e dor să fim deschise, să fim citite!

— Ca să fiu sinceră, eu nu credeam că o să-mi găsesc sfârșitul pe un raft plin de cărți necitite, cu praful așternându-se peste noi, se lamenta volumul Fraților Grimm.

— Asta e soarta noastră în acest secol al vitezei, spuse Peter Pan suspinând, dând din nou ocol camerei.

Chiar atunci, spre surprinderea tuturor, Tudor s-a ridicat din pat privind cu interes în jur, de parcă abia atunci își descoperise camera. Jucăriile s-au agitat, cărțile s-au înghesuit pe rafturi și, prin atâta agitație, Tudor le-a observat minunându-se:

— Dar ce? Cum e posibil? Cărțile și jucăriile mele sunt vii? Vorbesc între ele? Sunt oare într-o altă dimensiune și nu-mi dau seama? Oare s-a împlinit ceea ce preziceau cei cu calendarul mayaș? Nu e posibil! Mayașii erau păgâni!! De unde să știe ei cum va fi trecerea în alte dimensiuni? Şi totuși, ceva s-a întâmplat!

— Chiar așa! După cum vezi, băiete, ne-am săturat să stăm pe rafturi și să nu fim întrebate de sănătate de niște copii, ca tine. Vrem să facem parte din viața copiilor, să fim citite! Să le înfrumusețăm copilăria! Asta vrem, dacă tot ești

curios să știi ce anume punem la cale, spuse cu vocea scăzută, dar hotărâtă spiritul din lampa lui Aladin.

— Eu mai citesc, doar că nu prea îmi plac cărțile astea, zice Tudor făcând un gest spre biblioteca din fața lui... Ştiți? Mie îmi plac cărțile mai... interesante, cu vampiri, cu... sau nu, n-am spus bine, prefer cărțile mai pline de suspans...

— Şi eu ce să fac acum? Să mă duc înapoi la Ion Creangă, să-i spun să facă această carte mai modernă, să mă transforme în extraterestru sau în vârcolac? Copile, tu judeci ce spui? s-a înfuriat Harap-Alb.

— Bine, bine... gata!

Tudor părea de-a dreptul rușinat. Părinții lui l-au învățat să se comporte cuviincios cu toată lumea și mai ales să iubească în mod deosebit cărțile. Se pare că acum a gafat, așa că s-a grăbit să-și repare greşeala:

— Voi citi, promit, dar nu pot să vorbesc în numele tuturor copiilor din lume.

— Așa te vreau, băiete, nu trebuie să vorbeşti în numele tuturor, dar tu ține-te de cuvânt, fii un om de onoare, așa cum te învață părinții și cum te învățăm noi, a spus cu glasul pițigăiat unul dintre piticii Albei-ca-Zăpada.

Tudor s-a apucat de citit. La început a făcut-o cu plictiseală, cu lehamite, cu regret că își luase un astfel de angajament, dar cuvântul dat trebuia respectat. Apoi transpunându-se în lumea personajelor, mai că nu putea lăsa cartea din mână, nici când era chemat la masă. Lumea poveștilor era minunată, iar Tudor făcea acum parte din această lume, unde binele învinge întotdeauna.

A doua zi, mai spre seară, toate cărțile au organizat în camera lui Tudor o petrecere, la care au luat parte, pe lângă jucăriile preferate, toate personajele din cărțile de pe rafturile bibliotecii lui.

De atunci, Tudor a citit basme, poveşti şi istorioare foarte interesante și din fiecare a învățat câte ceva important pentru viața lui. Acum nu se mai plictisea niciodată, pentru că avea o mulțime de prieteni în bibliotecă, prieteni gata să-l înveselească și să-l conducă într-o lume minunată pe care doar în cărți o putea găsi. Ziua aceea din vacanța de iarnă a devenit o zi importantă, nu pentru petrecerea din camera lui Tudor, ci pentru că în acea zi, printr-un copil de 12 ani, s-a creat o nouă generație de cititori.

Iasmina Răceanu

15 ani, Suceava, Colegiul Naţional „Petru Rareş"
Profesor coordonator: Isabela Ignătescu

ilustrator

Într-o seară am luat cuvântul deoparte şi am început să vorbesc (pe ascuns) cu el, în învelişul meu de culoare. Printre altele, mi-a spus că el zi de zi, seară de seară, zboară prin cameră, pornind de la mama la tata, de la mama la mine, doar că nimeni nu-i vede aripile cu care se înalţă în aer.

M-am gândit să i le pictez eu. Să pictez „cuvinte", să pictez „aripi".

Nu ştiu cine m-a scris în carnetul de reţete al mamei, dar cred că acel cuvânt care m-a şoptit avea atâta viaţă, încât din viaţa deja dăruită mie a mai luat naştere încă una, pe care am oferit-o mai departe pasiunilor mele. Apoi totul s-a transformat în aripi. Aripi de culori, aripi de cuvinte; aripi care să nu creeze păsări, ci zboruri, mult dincolo de cameră... în poveste!

povestitor

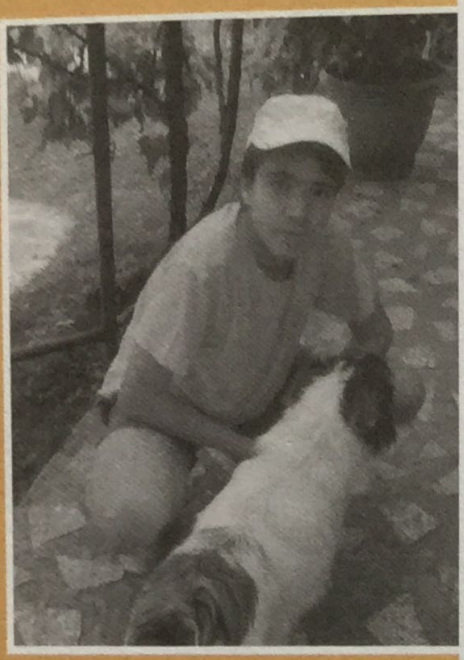

Lucian Antone-Iordache

13 ani, Sinaia, Școala Gimnazială „George Enescu"
Profesor coordonator: Daniela Frâncu

Lucian s-a născut într-o maternitate și de aceea speră să ajungă doctor. Are în acest moment o vârstă apreciabilă, motiv de laudă în fața picilor, pentru că se poate uita la filme interzise copiilor sub doisprezece ani. Mare amator de vânătoare, și-a încărcat conștiința și conștiințele de rezervă cu moartea a nenumărate insecte și bacterii, apoi s-a pensionat.

Acum, schimbând tonalitatea, mă ocup de scris, de citit, de ruta cameră-bucatărie și altele de genul acesta. Printre altele, încerc să introduc unii câini în societatea umană și petrec ore întregi căutând diverse. Și când spun „diverse" nu mă refer la aur sau alte obiecte, ci la chestii oleacă mai abstracte. Sunt mulți oameni care fac asta, chiar dacă e al naibii de greu. Trebuie să prinzi idei din zbor (aici am un avantaj – sunt înalt), să sapi după sentimente, să fugi după gânduri, să trăiești pentru trăiri...

Prin urmare, trăiești decent din căutare, cu un venit mediu și sigur de zero euro (că nu te mai plătește nimeni în lei).

Casa de amanet

Nu pot spune că primul lucru pe care l-am citit era dintr-o carte, căci îmi amintesc despre literele pe care le ştiam, şi atunci învățasem doar literele mari de tipar, aşa că, deşi nu sunt sigur, prima mea lectură a fost pe la cinci ani, când eram la grădiniță şi am văzut „Casa de amanet".

Nu ştiam ceasul atunci, dar mă orientam după soare, căci bunicul mă ducea la grădiniță când acesta de-abia răsărise după norii roşii, incandescenți, luminând ca un bec slab. Mă urcam într-un Aro albastru şi porneam legănat si pârâitor spre oraş, iar în drumul meu se înălța un bloc de patru etaje, rigid şi trist (ca de altfel toate celelalte), pe zidul căruia stătea, lucitoare, o reclamă (sau un afiş?) verde. În prima zi am citit „Casa", a doua zi „de", în a treia „ama" şi, în sfârşit, în a patra zi „net". Rămăsesem mască, eu citisem ceva! Următoarele zile toată lumea din jurul meu aflase despre isprava pe care o săvârşisem, eram într-adevăr foarte entuziasmat. Eu credeam, însă, că era suficient, deci până în clasa I n-am mai citit deloc (ce să fac, eram mic). Ce-i drept nici nu prea citea nimeni în jurul meu; căci, dacă-i vedeam pe părinți şi/sau pe bunici cu cartea în mână, plecam în altă cameră unde mă-nconjuram de jucării. Un singur lucru îmi plăcea: felul în care mă jucam (eu credeam că nimeni nu ştie să se joace mai bine ca mine), căci puterile personajelor nu apăreau aiurea şi nici nu erau nişte invenții piuitoare, ci ele se bazau pe culorile, desenele şi reliefurile personajelor. De exemplu: cel mai puternic luptător al meu era un tigru cu gura deschisă, de plastic şi o lăbuță înaintea celeilalte, ca şi cum ar fi fost surprins mergând. Fiind portocaliu, stăpânea focul; avea dungi negre, deci din ele ieşea fum cu care intoxica adversarul.

Oricum, avea o grămadă de puteri, dar nu le voi înşira, căci mă voi plictisi şi vă voi plictisi (dar mă puteți contacta pentru a le expune pe îndelete).

Revenind la „Casa de amanet", eu chiar cred că unele lucruri influențează destinul, mai ales ceva aşa de important ca prima lectură, numai că nu prea mă prind cu ce ar putea să mă atingă pe mine aşa ceva. De aceea scriu, m-ajută să-mi pun ordine în gânduri. S-o spun pe-aia dreaptă: sunt zgârcit, până şi părinții mi-o zic, dar asta nu e o influență suficientă. Mai bine o iau cronologic şi ceva îmi spune că trebuie să-mi cercetez lecturile.

Prima carte citită a fost *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum. O primisem în clasa a II-a, în vacanța dintre semestre. Făcusem un calcul: zece pagini pe zi şi aş fi terminat-o (îmi dădeam seama că nu aveam douăsprezece zile la dispoziție, dar gândul că trebuia să citesc mai mult de atât mă băga în sperieți). Începusem fără chef şi soarele ăla isteric îmi intra sfidător pe fereastră. Chin. Apoi duminica m-am simțit mai bine lângă poarta de lemn, dar luni (şi cu ceva ajutor din partea vremii şi a foamei) înghițeam instantaneu pagină cu pagină, terminam!

Bun, acum să trag concluzia şi cred că e bine ce zic: eu mi-am oferit timpul cărții şi l-am primit înapoi doar după ce şi-a luat comisionul ei gras. Cred că o carte supraviețuieşte în timp doar din capitalul cu care a fost trimisă pe piață (şi mă refer la timpul cât i-a luat unui scriitor s-o scrie) şi profitul pe care-l strânge pe seama cititorilor (asta e deja jecmăneală) şi mă refer tot la timp. E enervant că atunci când dau un verdict, chiar şi pentru sine, în capul meu apar mii de omuleți la o masă care mă contrazic. Acuma-mi spun: „Da, dar în schimbul timpului primeşti cunoaştere", totuşi cineva se ridică: „Timpul e neprețuit!"; în acel moment se iau toți la bătaie şi când un grăsan s-a lovit de timpanul meu (pe interior!), am strigat cu toată puterea în sinea mea: „Da' opriți-vă, oameni buni, că mă enervez şi nu mai apucați ziua de mâine!" Să-i fi

văzut atunci ce cuminți se făcură și cum mergeau la scaunele lor murmurând: „Gata, șefu', gata!"

În fine, mi-aduc aminte că m-am speriat rău când Dorothy și ceilalți au fost prinși de vrăjitoare, mă simțeam într-un fel vinovat pentru toate cele petrecute, dacă nu aș fi citit până acolo nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Chestia e că nu puteam să mă opresc, dacă aș fi lăsat-o acolo, sigur s-ar fi răzbunat. Spaima mea extremă, extremă s-a terminat doar când a ajuns acasă, până în acel moment citeam ascuns, cu pistolul cu bile în mână de teama răzbunării lui Dorothy! Totuși această victorie era aparentă, căci m-a pus în fața altei probleme: să termin definitiv cu cititul sau să pornesc altă aventură. Noroc

Iasmina Răceanu

cu avântul pe care îl căpătasem, că altfel mă lăsam de meserie. Am gândit: „Ce, eu le-am pus în cărți, la îndemâna oricui? Oaia care nu-şi poate duce lâna s-o mănânce lupul!“ (expresia o auzisem de la mama când vorbea de nuştiucine). Asta m-a făcut să-mi continui lecturile, până când am dat de cartea *Fram, ursul polar* a lui Cezar Petrescu. Atunci n-am avut răbdare s-o citesc – deşi mi s-a explicat că e o carte elementară – şi aveam de făcut un rezumat. L-am luat de pe net, primul şi ultimul. Scriam şi plângeam, vezi bine că mi-era ruşine... Acum îmi dau seama că m-am speriat de comisionul pe care mi-l impunea, nu zic însă că nu e o carte bună, era, dar nu avea mult dialog şi asta mă descuraja. La fel am pățit cu *Singur pe lume* de Mallot: dacă unii o citesc într-a patra, eu n-am citit-o nici până acum, deci, iar o capodoperă ocolită. Cel mai mult m-a întristat o conversație cu unul de-a cincea. Mă întreabă:

— Ai citit *Singur pe lume*?

— Nu! am răspuns eu plictisit-indignat.

— Păcat, băi, păreai un om citit.

Cu asta în cap, m-am hotărât s-o citesc cu prima ocazie, ca să nu mă mai compătimească niciun puşti şi chiar sunt motivat... motivat de ruşine. Unul dintre omuleții de la masă mi-a arătat pe un grafic cum timpul meu se duce, până când în optzeci de ani nu voi mai avea nimic, însă asta nu m-a convins, sunt dispus să închei un contract cu *Singur pe lume*.

Văd că soiurile de cunoaştere pe care le-am primit în loc de timp s-au răsfrânt asupra mea, până şi în felul în care mă joc. Cream deja patru divizii sau, mă rog, campionate, cel mai interesant fiind pe departe cel al şampoanelor. Cu ele mă luptam în baie după ce încuiam uşa şi închideam bine geamul. De altfel, era foarte intim acolo, era sanctuarul meu, unde nu mă vedea nimeni, chiar nimeni, aşa mă mai simțem doar în pădure, loc ce nu-mi era mereu accesibil. În fine, imaginația zburdă şi n-am timp să le înşir pe toate, dar e vorba aici că

mă gândeam să scot şi o divizie a cărţilor, poeziile lui Eminescu ar asigura fundalul şi *Prin foc şi sabie* s-ar lupta cu *Ciulinii Bărăganului*. Ar fi ceva gigantic, milioane de săbii şi de cazaci să se ciocnească cu milioane de ciulini rotitori şi de români, toţi răsculaţi, într-un avânt nebun de strigăte şi furie... Păcat că nu îi voi putea vedea în mărime naturală, ci mici cât să încapă în mintea mea.

Dintr-odată ceva mi-a băgat atâta cunoaştere pe gât, încât am deschis ochii, i-am deschis mari, mari de tot, şi atunci mi-am dat seama că trebuie să trec de mediocritatea cotidiană care, apropo, are feluri infinite de a se arăta, şi să trăiesc, să trăiesc până la sfârşitul civilizaţiei umane, să fiu ţinut minte. Elaborasem nişte tehnici de aşa-zisă nemurire, să rămân pe pământ prin ce las în urmă sau să ajung în rai prin fapte bune sau să mor pe câmpul de luptă pentru pământul strămoşesc... Am aceste variante, dar nu-i niciuna simplă.

Deocamdată voi închina, însă, un pahar în cinstea AMANETULUI. Nu vă speriaţi, e de Cola.

Yasmina Răceanu

povestitor

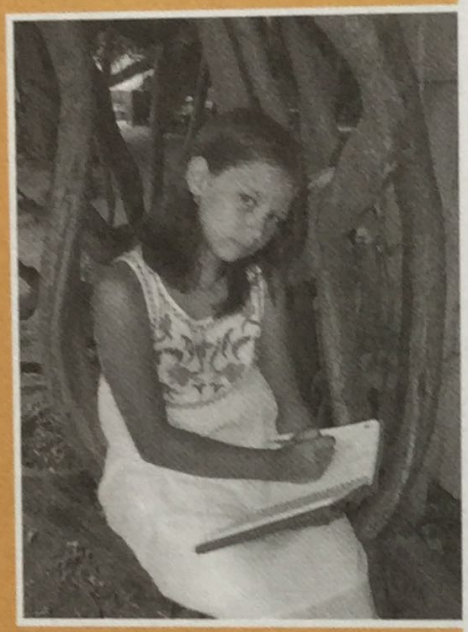

Iustina Lupșan

11 ani, București, Școala Gimnazială nr. 56
Profesor coordonator: Mariana Cheroiu

Fiecare om are cartea personală a vieţii. Oricare capitol reprezintă un an trăit în minunata lume. Deci, în scrierea mea sunt tipărite unsprezece capitole. De când sunt mică scriu în această lucrare tot ce se întâmplă, tot ce îmi imaginez, tot ce îmi doresc, uneori chiar creez o lume mai bună pictând cuvintele cu stiloul fermecat. Îmi doresc să nu pierd această bucurie de a scrie!

Alice şi Iustina în Ţara Minunilor

Cărţile sunt un mare mister, chiar şi pentru un pişicher. Taine nemaivăzute ele ascund, care printre rânduri şi cuvinte pătrund.

Eu, curioasă fiind, am vrut să îmi petrec timpul citind, dar într-un singur lucru mă împotmoleam: cu cititul nu prea mă descurcam. Uneori mă-mpiedicam, mă încurcam în grupurile „ghe", „ghi", „ce", „ci", în diftongi şi în triftongi, în cuvinţele, în ghilimele şi în tot ce e legat de ele. La cei şase ani, ceva-ceva ştiam, deşi la şcoală încă nu mergeam.

Dornică de a citi sau măcar de-a auzi, de bunica m-am rugat să-mi citească pe-nserat, înainte de culcat. Ea bucuroasă a acceptat, şi un zâmbet blând pe faţă i s-a arătat.

Toată ziua am aşteptat, am răbdat, dar, în sfârşit, noaptea a venit şi bunica mi-a şoptit:

— Ce carte vrei să-ţi citesc, pofta să ţi-o împlinesc?

— O carte de aventură, dar nu cu ură.

— Vin îndată cu cartea comandată! zice bunica, amuzată.

Imediat cum a venit, s-a şi pus pe citit (dar mai întâi mi-a prezentat-o, mi-a arătat-o). Eram minunată, fermecată de povestea pe care o auzeam (de fapt, chiar o şi vedeam!).

Bunica mi-a citit până la sfârşit, dar eu nici vorbă de dormit! Aşa că o poveste-am plănuit, hai şi vouă să v-o zic, că nu strică la nimic.

Alice (în căutarea ei din vis) într-un hol stătea şi plângea. Am uitat să vă zic un mic şiretlic: cu Alice m-am întâlnit, ne-am şi împrietenit şi am ajutat-o, de plâns am salvat-o. Plângea pentru că pe uşa micuţă nu putea intra. Uşa o cheie avea,

Iasmina Răceanu

hăăăt!, sus, pe masă se afla. Alice nu ajungea la ea, pentru că un elixir a băut şi tare mică s-a făcut. M-am dus şi i-am spus:

— Alice, de ce plângi şi bucuria o alungi?

— După cum ai observat, elixirul m-a transformat şi de cheie am uitat. Te-aş ruga din poţiune o gură a lua, apoi şi tu te vei schimba şi cheia mi-o vei putea înapoia. Dacă vrei, cu mine poţi veni şi să ştii că nu te voi amăgi.

— Cheia o să ţi-o aduc pe loc şi merg cu tine chiar şi-n foc!

— Mulţumesc frumos, sper să ne fie cu folos.

Pe gânduri nu am mai stat, din băutură de două-trei ori am gustat, apoi pe uşiţă am intrat. O altă lume ni s-a arătat, iar eu am observat că Ţara Minunilor este un tărâm adevărat. Pe cer, nori pufoşi pluteau şi cu soarele pe limba lor, cerească, vorbeau. Pe câmpie, fel de fel de vietăţi zburdau, se jucau, vorbeau, dansau, iar unele dintre ele erau ursuleţi de pluş (foarte jucăuşi), unii din jeleu (cu mai mult tupeu), căţeluşi de plastilină, alţii şi din gelatină, iepuraşi pufoşi (puţin cam ţâfnoşi) şi căluţi (foarte drăguţi). Era peste tot o veselie ca la ora de zoologie.

Am uitat să vă spun un lucru chiar bun: multe ciudăţenii mai existau, însă până acum nu ni se arătau.

— Alice, acum unde ne ducem în ţara asta de vis?

— Nu ştiu unde ne aventurăm, însă hai râul să-l traversăm.

— De fapt, o barcă să construim, să făurim, iar râul cu apa rece uşor îl vom trece.

Imediat la râu am venit şi am văzut un lucru nemaipomenit: vietăţile pe apă pluteau şi în loc de barcă o frunză mare foloseau. Atunci şi noi o frunză mare am luat şi pe apa limpede am plecat. Între timp, am observat un lucru foarte ciudat: apa râului era colorată şi parcă era şi puţin-puţin parfumată.

— Din apă hai să gustăm, îi zic lui Alice, nu se întâmplă nimic dacă încercăm!

— Nu! strigă un broscoi, țopăind pe lângă noi. Apa râului e otrăvită, te transformă, chiar dacă iei o gură mititică.

— A...! De aceea râul este portocaliu şi nu este străveziu, am spus eu mirată de fapta constatată.

— Da. Țara Minunilor are o regină rea care vrea să plecăm, dar noi o s-o alungăm! spuse broscoiul în tot tărăboiul.

— Atunci, la regină să mergem, s-o învingem şi scopul îl vom atinge (mă trezesc eu vorbind şi făgăduind).

— Iustina, ce idee genială ți-a venit, aşa o să facem, îți promit; dar, broscoiule, o gură din apa râului dacă ai lua, în ce anume te vei transforma?

— Păi, vei arăta aşa cum îți este inima.

Deodată, frunza-barcă s-a oprit şi puțin s-a zguduit.

— O! Ce repede am ajuns la mal, parcă am mers pe un singur val. Această sticluță vă ofer şi un lucru vă cer: din apa râului în ea să puneți şi la regină să o duceți. Adăugați-i în mâncare poțiunea amestecată cu sare, iar ea când va gusta, în cine ştie ce se va transforma.

— Bine, acum o să plecăm şi în toată țara o să ne aventurăm! Pa, broscoi, păcat că te desparți de noi, am zis eu un pic cam greoi.

Apă de râu în sticluță am luat şi de râu ne-am depărtat. Nedumerite, am luat-o înainte. Şi-am mers, şi-am mers până am dat de un mare şi frumos regat. Chiar atunci am întâlnit ciudățenii (cu corp mai alungit) şi pe spatele lor un bilet era lipit. Pleacă, pe aici nu veni, regina te pedepseşte, trebuie să ştii. Pe noi nu ne-a înspăimântat, aşa că direct spre palat am plecat. Când am intrat, regina în sala cu oglinzi ne-a chemat. Ne-a spus pe un ton ursuz:

— Voi două servitoarele mele veți fi şi la toate mă veți sluji. Acum, vă poruncesc mâncarea să mi-o aduceți şi puțină sare să îmi puneți.

— Venim imediat cu tot ce-ați comandat!

În bucătărie ne-am dus, iar eu lui Alice i-am spus:

— Acum e momentul s-o transformăm, poțiunea cu sare în mâncare să-i adăugăm.

— Dacă tot a spus că sare vrea, să vedem dacă-i va plăcea.

Băutura am preparat-o, în mâncare i-am amestecat-o şi i-am dat-o.

După ce-a gustat, într-un şobolan dolofan s-a schimbat (apoi a fugit şi nu ştiu pe unde s-a pitit).

Hmmm!... În inimă ca un şobolan erai, doar pe-afară frumos arătai, am spus eu cu glasul foarte sus.

În Țara Minunilor toată lumea în oameni fericiți s-a preschimbat, iar pe noi regine ne-au ales şi, bineînțeles, domnim şi azi în această lume şi luăm decizii foarte-foarte bune.

Hopaaa! Ce s-a întâmplat? De-aici povestea nu a mai urmat! Dar, dacă vreți, o puteți voi continua (dar să îmi scrieți un mail cu ce se va întâmpla).

Iasmina Răceanu

povestitor

Iasmina Răceanu

15 ani, Suceava, Colegiul Naţional „Petru Rareş"
Profesor coordonator: Gabriela Ilisei

Acum şi în rol de povestitor.

Poftim înăuntru!

„Poți să-ți faci o haină din cuvânt, să îmbraci pielea lui. Trebuie să faci în aşa fel încât să te tatuezi sau, cine ştie, să te cameleonizezi. Să porți solzii cuvintelor, să-i laşi să pătrundă în tine, dar în acelaşi timp, să nu te schimbe, ci să te ajute să fii tu. Şi să-i aştepți să-ți răspundă, zicându-ți ce văd în interiorul tău. Totuşi trebuie să te păstrezi uşor, să nu fii un corp încărcat sau rigid. „Aripile" scrise de autor au menirea să te ridice. Dacă le laşi. Dacă vrei să zbori cu aripile care nasc din tine, prin cuvânt. Iar Cartea... Cartea e un joc de puzzle, însă deşi ai piesele puse în ordine, trebuie să le scoți din aranjamentul lor şi să le lipeşti de bucățile rupte din tine, pentru a-i da viață puzzle-ului. Trebuie doar să le atingi... şi să le uneşti. Apoi te vei regăsi!"

Cineva mi-a luat părul în şuvițe şi a început să-mi împletească o cosiță. Nu puteam să-mi văd împletitura. Dar parcă o simțeam. Țin minte că la un moment dat s-a prins un fir străin. Nu ştiam de unde vine. M-am desprins de cel care mă cosea şi m-am orientat după acel fir rătăcit. Nu era rătăcit. Era un fir dezrădăcinat dintr-un semn de carte. Semn de carte... semn de la o carte! Cred că atunci am pornit în aventura mea.

Intram în carte. Păşeam printre firele din care ea era alcătuită, însă uneori mă încurcam în ele. Mă împiedicam, poate chiar cădeam de tot, însă erau atâtea personaje care respirau în interiorul filelor, încât aerul lor cald, ieşit la suprafață, mă ridica. Simțeam că mă plimb printr-o pădure cu mulți, mulți copaci, cumva deformați. Eu trebuia să aleg calea corectă, dar... firele acelea de cuvinte păreau să mă

Iasmina Răceanu

descurajeze. Erau ba umbre, ba lumini. Erau şi semne de culoare. Nu existau poteci trasate, trebuia să creionez propriul meu parcurs, hotărând încotro s-o iau: la dreapta, la stânga şi tot aşa, făcând câte o alegere la fiecare copac întâlnit în cale. Prin pădure oricine se plimbă... sau poate că există şi unii, mai norocoşi, care prind ocazia să zăbovească.

M-am oprit în ţara lui Oz. Aceasta mi-a fost prima staţionare. Primul continent cu adevărat testat. Însă mă întrebam încontinuu: dacă semnul de carte era părul unei vrăjitoare care are de gând să-mi facă rău, sau părul lui Dorothy sau poate chiar codiţa lui Toto, care se prelungea spre mine? Puteam să-mi fac o astfel de extensie?

Da! Mi-am făcut-o şi-mi stătea şi bine!

Când citeam, eram în afara bulinei de aer pe care o respiram zilnic. Lăsam în urmă fetiţe drăgălaşe cu fustiţe şi truse mici care imitau cutiile de machiaj. Într-adevăr, mă preocupam şi eu cu un fel de machiaj, dar cu el îmi fardam ideile, câmpul meu multicolor din care culegeam idei! Eram eu, cu aerul pe care mi-l dădeau Dorothy şi Toto, într-un dialog cu infinite replici. N-am mai avut, de atunci, tăria de a reciti cartea, nu ştiam dacă am rămas la fel ca acum 8 ani. Am vrut să chem amintirea, să chem „minele" de atunci. Totuşi cuvântul a venit, iar eu am reapărut.

La începutul primei lecturi nu ştiam cum s-o iau. Citeam cu voce tare, dar taaare, crezând că voi înţelege mai bine. Însă lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Abia în tăcere totul începea să „forfotească". Atunci atomii cărţii, atât de mobili, săreau pe axonii mei şi puneau astfel neuronii în mişcare. Abia apoi pătrundeam cu adevărat. Nu mai ţin minte exact cum s-a întâmplat. Am rămas doar cu experienţele din afară, doar cu comportamentele de cititor. Dar cred că acestea sunt cheia care deschide borcanul. Cititul e o lume închisă. Dacă vrei, imaginează-ţi că eşti închis într-un borcan, iar

Iasmina Răceanu

înăuntru găseşti ba o Alice, ba o Scufiță, ba o Dorothy, ori un Toto, vreun Vrăjitor (fie el din Oz sau nu), printre care mai şi gravitează mici bule de aer din realitate (nu pe alea le respiri), niscaiva fărâme de cuvinte şi o oglindă care se învârte neîncetat după tine, ca să-ți arate pe unde eşti. Dar nu e doar atât! Tu poți întinde pereții borcanului, poți extinde spațiul în care locuieşti în acel moment, iar totul se va încălzi în jurul tău. Îmi amintesc cum simțeam cutremurul din Kansas, care zguduia borcanul în care mă aflam. Iar când mă gândesc că tornada aia îi luase pe Dorothy şi pe Toto din lumea lor, îmi aminteam că şi eu sunt, deja, pe o altă lume, undeva dincolo de a mea. Nu înțelegeam nici cum un Om de Tinichea poate vorbi sau cum se poate mişca. Prima oară nici măcar nu-i citisem numele corect, îi inventasem „o poreclă". Am întrebat-o pe sora mea ce vrea să însemne „porecla" dată şi... s-a uitat urât la mine. Mi-a răspuns că nu există acel ceva despre care voiam atât de mult

să aflu. Şi-a aruncat privirea în carte, să „dezlege" misterul creat. Of, şi ce-a mai zis! Sau poate că nu erau atât de multe, însă eram eu supărată că nu inspectasem corect teritoriul oferit de carte. Îmi trecea prin minte că poate nu am pornit la drum cu cartea potrivită. Dacă cutreieram pădurea fără nicio țintă, având plăcerea de a rătăci drumul? Poate pădurea aia prin care mergeam nu era, de fapt, a mea. Dacă ar fi trebuit în cosiță să se prindă un alt fir? Dacă altcineva trebuia să mă împletească? Poate eu, în postura de mic cititor, trebuia să mă pregătesc mai mult de drum, nu cum a făcut-o Dorothy. Riscam să nu am merinde destule. Oare n-aş mai fi ajuns în Oz? N-aş fi ajuns, în final, acasă?

Mi-am dat imediat seama că încontinuu eram hrănită. Transformată. Aveam coaja mea în afară, iar înăuntrul ei se ascundea cel mai proaspăt fruct.

Într-un fel, pădurea m-a ajutat să mă orientez. Deşi copacii erau ciudați, se vedea că materialul din care erau „făcuți" era unul cusut altfel. Unit prin litere. Prin crengi de cuvinte. Cu lemn de cuvânt maroniu, castaniu, copaci care aveau deasupra ramurilor lor propoziții verzi. Toate din cuvinte. Totul din culori. Pe ici, pe colo, fapte. Pământul acela avea formă de om, dar unul acoperit de copaci. Crengile îi erau mâini, picioarele – cărări, gândul – umbre, iar sufletul – răcoare. Mă plimbam prin mine şi primeam tot felul de răspunsuri. La un moment dat, pendulam între Vrăjitoarea de la Apus şi cea de la Miazăzi. Ce să aleg? Ce era în fiecare? Purtând împreună cu Dorothy pantofii de argint, am ajuns totuşi la destinația corectă. Şi pe unde nu am mai mers cu ei! Pădurea pe care o cutreieram avea poteci nebănuite. Largi, înguste, sigure – de tot felul. Uneori nici nu ştiam ce să mai fac, nu ştiam cărei întrebări să-i răspund mai întâi. Cum poți să ai două vieți în acelaşi timp? Cum să controlezi totul? Dacă nu era, de fapt, realitate? Dar stai! De ce trebuie totul, dar absolut totul, să fie realitate? Pot locui şi într-o poveste!

Iasmina Răceanu

Continui traseul. Trebuia să ajung la Câmpul cu maci ucigaşi, apoi să poposesc în Ţara lui Oz. Ba dădeam de maimuţe înaripate, ba mă întorceam în minunatul Oraş al Smaragdelor. Ba am fost eliberată, ba atacată de tot felul de copaci (şi ei ucigători), din pădure.

Mă uitam în foaia cărţii, privind în ochii ei verzui (şi ai mei sunt verzi!) şi parcă ne mînţeam una pe cealaltă. Nu ne eram accesibile. Apoi procedam altfel. Butonam „tastatura" pe care mi-o oferea cartea şi, de parcă eram pregătită să dau gata un motor de căutare, îmi continuam drumul printre corpurile reci, friguroase chiar, ale noilor lucruri citite. Mă întâmpina, mai de fiecare dată, Vrăjitoarea cea Bună. Apoi se auzea înfundat un Oz care-mi cerea să-i fac rău Vrăjitoarei de la Apus. Însă eu, ca cititor, aveam voie?

Acum îmi dau seama că mai mult gustam din aventura cititului. Sau poate, mai bine zis, din „aventura cuvintelor". Le respiram. Eram în ele. Eram acolo.

Cuvintele mă luau de mână şi mă obligau, cumva, să trăiesc cu ele şi să le aduc ceva din aerul de aici, pe care îl respiri şi tu, dacă stai în faţa mea. Cuvintele mă chemau, trăiau în mine, iar când le auzeam glasul, îmi lăsam învelişul deoparte. Şi pătrundeam în ele, să le răspund. Mi-am dat seama că ecoul născut de fiecare cuvânt năştea un alt ecou, care se perinda printre corpurile firave ale celorlalte cuvinte. Cumva trebuia să recunosc care era ecoul pentru mine, pentru a-l lăsa să mă absoarbă. Părea să nu reuşesc. Îl absorbeam eu pe el. Apoi ne năşteam unul în interiorul celuilalt. Ne rosteam amândoi. Era, din nou, un schimb. Un al doilea schimb de senzaţii. Atât Dorothy, cât şi prietenii ei, mişcau cuvinte. Le trimiteau spre mine, parcă, să le testez, şi curios, obţineam de fiecare dată altceva faţă de ce aş fi vrut. Aveam matrioşca tuturor cuvintelor în faţă şi trebuia încontinuu să o deconstruiesc. Avea multe folii, învelişuri, dar mereu o singură faţă. Cândva, cel mai propabil când ajungeam la

fund, dădeam, în sfârşit, de mine. De fragmentul care mă ajuta să mă descopăr. Acela era!

Am început să trăiesc în cuvânt. Am ales cărarea potrivită şi am ajuns din nou la ochiul cărții. Mi s-a întâmplat să iau ocheanul ei şi să-l analizez bine cu ochiul meu. În sfârşit nu ne mai minţeam. Îl măream, îl micşoram, îi închideam pleoapele şi apoi i le deschideam din nou. Ştiam că dacă mă apropii prea tare de pupilă, risc să fiu cu totul absorbită de substanța ei. Aşa că am preferat lupa, să văd mult mai bine totul şi să scap de riscul de a rămâne blocată acolo. Mai apoi am înțeles că un ochi îl cheamă pe altul, aşa cum un cuvânt, singur şi slăbit, îşi caută un prieten să-l îmbărbăteze.

Citind *Vrăjitorul din Oz*, am văzut cum peştişorul auriu înoată prin apa furtunii care a stârnit tornada. Dar se mişca atât de lin, încât am recunoscut că dorința poate zbura şi prin cerul întunecos, poate lumina şi pupila care se ascunde în învelişul ochiului şi că poate urni şi un zid care se vrea peste măsură nemişcat.

povestitor

Teodora Rincog

15 ani, Ploiești, Colegiul Național „I. L. Caragiale"
Profesor coordonator: Doina Grigore

Stelele... Mereu am fost fascinată de misterele care se află dincolo de lumea noastră și de frumusețea simplă care ne înconjoară, însă pe care cei mai mulți o ignoră. Sper din tot sufletul ca voi, copii, după ce îmi veți citi povestea, să reușiți să vedeți în licărirea fragilă a unei stele sau în adierea înmiresmată a vântului adevărate miracole! Cineva a spus odată că viața poate fi trăită în două moduri: fie crezi că nu există magie, fie crezi că totul e magie... Eu am ales a doua variantă și pot spune că aceasta este singura cale de a atinge echilibrul suprem.

Lectură placută!

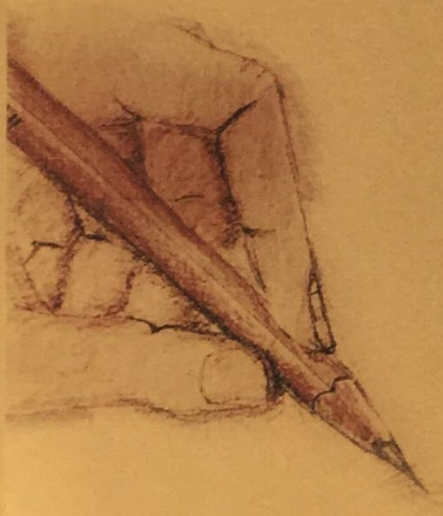

Călătorii prin cartea cu sclipici

„Cărțile... În ele găseşti mereu o poartă spre un univers nemuritor sau o aripă care te înalță spre cele mai dulci vise...“ Prostii, gândesc eu la şapte ani, ce rost are să citeşti o carte dacă n-are poze frumoase?! Te mai oboseşti şi cu literele alea mici şi înghesuite!

Dar, din păcate, mama gândeşte altfel şi hotărăşte că, dacă nu voi citi cartea pe care mi-ai dat-o, o să mi-o ia pe Marcela, păpuşa preferată! Şi cum să trăiesc eu fără să-i schimb rochița zi de zi? Aşa că, măcar pentru toate bucuriile pe care mi le aduce zâmbetul „mirific“ al Marcelei (am auzit cuvântul ăsta la verişoara mea mai mare, care încearcă să comenteze cărțile), trebuie să încerc şi eu să citesc. Măcar o să mai sar o pagină, două, zece... Că, până la urmă, care-i faza cu cititul?

Mă apropii încet de carte. Are coperte rupte şi pagini îngălbenite de timp, e simplă, cu un titlu mare pe ea: *Cronicile din Cronotopia*. Fusese a bunicii şi mama zicea că „e tradiție de familie să fie prima carte citită“. O deschid cu sfială şi spaimă şi încep să citesc sacadat: „A fost odată ca niciodată o țară numită Cronotopia, o lume a stelelor şi a timpului în care...“ Sună telefonul: prietena mea mă cheamă să ieşim să ne jucăm în fața blocului. Las cartea deschisă pe birou şi fug afară...

Seara, mă duc obosită în pat şi închid ochii încet, începând să plutesc spre dulcea inocență a viselor. În mijlocul nopții, o lumină puternică spulberă balerina care dansa în visul meu. Deschid uşor ochii curioşi, care încep să caute, iscoditori, prin cameră. Pe fereastră, luna, sclipitor de albă, străluceşte pe cerul de catifea, smălțuit de câteva licăriri

Iasmina Răceanu

firave ale stelelor. Nu este încă dimineață și totuși... Cartea mea deschisă avea o strălucire care aluneca ușor pe podea, în timp ce niște raze diafane se împleteau pentru a țese o poartă din argint, făurită parcă de-o mână nevăzută.

Oare ce putea fi acolo? Pașii mei se îndreptau ușor spre poartă... O fi oare o aventură ca-n basme? Un zâmbet îmi apare pe buze și păşesc cu îndrăzneală pe poartă. Mă trezesc în mijlocul unei piețe pustii. Mă uit în jur și văd niște case în depărtare. Încerc să merg și îmi dau seama că pământul este moale și nisipos. Mă uit în jos și constat că nu stau pe nisip, ci pe un strat pufos de nori! Nici n-apuc să-mi revin din uimire, că aud pe cineva strigându-mă cu un glas argintiu:

– Ai ajuns mai repede decât ne aşteptam. Profesorul Sclipirici mereu prevede ora greşit. Eu sunt Lucica.

Nu îmi vine să cred: în fața mea stă o stea adevărată. Însă cel mai mult mă uimește faptul că acele licăriri firave de pe întunecatul cer al nopții sunt, de fapt, niște ființe de trei ori mai mari decât mine, de o strălucire orbitoare.

– Am nimerit greşit?! întreb confuză.

Steaua se uită ciudat la mine.

– N-ai citit cartea de pe biroul tău?

– Păi... nu chiar...

– Trebuia s-o asculți pe mama ta, zice Lucica, strâmbând din nas. Ai ajuns în Cronotopia, regatul stelelor și al timpului bla, bla, bla... Mă rog, o să descoperi tu singură. Acum, hai la mine acasă, mi s-a spus să te găzduiesc cât timp stai aici.

Cronotopia e o țară cu o strălucire fermecătoare, unde seninătatea și inocența stelelor se risipește în lumini delicate. Însă azi e agitație mare, pentru că toată lumea se pregătește pentru meciul intergalactic de cosmoball. Pe stadion exersează reprezentanții noștri, echipa Galaxiei Laptelui. Nu înțeleg exact regulile acestui sport, știu numai că stelele încearcă să arunce cu niște comete prin porți suspendate.

Câteva steluțe trec prin fața noastră şi aruncă vesele cu pocnitori de sclipici şi cu artificii interstelare, care dau locului un aer jucăuş.

— Of... de-ar lăsa şi copiii joaca un pic, se plânge Lucica. Echipa galaxiei noastre are nevoie de linişte ca să se concentreze la antrenamente, că doar o să joace cu însăşi echipa Galaxiei Cafelei, care sunt campioni în tot Universul.

Fără să-mi dau seama, ajung în casa ei de nor şi mă conduce în camera mea. Am uitat să menționez că aici e destul de frig, mai ales pentru mine, care nu port decât o pijămăluță roz, cu elefănței. Pe patul moale din mijlocul camerei găsesc o rochiță albă, cusută cu dantelă argintie şi cristale.

— Îmbracă-te repede, trebuie să mergem la Palatul Lunii ca să te prezentăm şi să afli şi tu de ce-ai venit aici, îmi strigă Lucica, impacientată, din bucătărie.

În noua mea rochiță arăt ca un licurici al cerului în căutarea unei aventuri. Nici n-apuc să mă obişnuiesc cu noua mea cameră, că Lucica şi cu mine pornim grăbite spre Palat. Ea îşi făcuse părul cu gel ca să stea drept ca celelalte colțuri ale ei, cum e moda pe aici. Încetul cu încetul, încep să mă obişnuiesc cu strălucirea stelelor. Din câte înțeleg eu, stelelor le place liniştea, dar Lucica e o excepție. Ea îmi vorbeşte pe un ton ascuțit, vocea ei auzindu-se până în capătul străzii:

— Să ai grijă cum vorbeşti cu regele Luceafăr, mă sfătuieşte ea. Este o stea foarte înțeleaptă şi ține la etichetă. Nu uita că e singura stea care a fost şi pământean.

— Cum adică? mă interesez eu, nedumerită.

— Da, datorită înțelepciunii sale, Înălțimea Sa a putut să se întoarcă la noi. A fost poet pe Pământ, parcă Eminescu îi spuneați voi.

— Hmmm... cred că am auzit de el.

Când ajung la destinație, sunt fascinată. Grădina Lunii este superbă: catifeaua argintie a ierbii e împodobită de strălucirea florilor interstelare. Porțile larg deschise mă

întâmpină bucuroase în armonia Lunii. Intru în Marea Sală şi păşesc sfios spre tronul simplu al regelui.

— Să nu uiți să te adresezi cu „Strălucirea Voastră", îmi şopteşte Lucica.

— Lasă fata-n pace, râse Luceafărul, că ştie şi ea. O să fiu foarte scurt, pentru că nu avem mult timp de pierdut. Te-am adus aici cu ajutorul unui portal de litere, invenția profesorului Sclipirici. Sper că te-a încântat măreția care a fost presărată prin țara stelelor la sosirea ta, pentru că am folosit ultima rezervă a noastră de praf de stele. Ceva a blocat Râul Strălucirii şi nu mai putem făuri praf de stele. Trebuie să ajungi la izvorul său, ca să rezolvi problema. O să te duci în inima Muntelui de Sclipici, unde o să te strecori printr-o intrare foarte strâmtă prin care numai o ființă mică aşa cum eşti tu poate pătrunde. O să ajungi într-o sală mare. Nu te atingi de nimic. Du-te direct la izvor. Îți stă la dispoziție Orbitor, căpitan al corăbiei Stela şi echipajul său.

Tonul blând îmi înfiripă în suflet o speranță, care avea să-mi lumineze calea.

— Ai încredere în tine şi o să reuşeşti, iar noi o să putem străluci din nou!

A doua zi, urc pe corabia Stela şi-mi iau rămas-bun de la Lucica şi restul stelelor. Am auzit că o să mergem pe Marea Imaginației trei zile şi trei nopți. Probabil că eu n-am vederea aşa de bună ca a stelelor, pentru că nu văd nicio urmă de mare. O fi din cauza întunericului. Deodată, vocea răguşită a căpitanului străpunge tăcerea nopții:

— Ca să ştii şi tu (mie mi se adresează), pe vasul Stela sunt două reguli foarte importante: să asculți mereu ce spun eu şi să nu-mi spui niciodată Orbitor. Mi se spune Stea-de-Mare, adăugă zâmbind. Iar acum, ridicați ancora!

Stea-de-Mare arată ca orice pirat care se respectă: are un picior de lemn şi cârlig în loc de mână, însă nu străluceşte „orbitor", ci are o licărire uşoară în jurul ochilor săi blânzi.

— Toate pânzele sus!

Nişte pânze sunt umflate ca un balon de o suflare a vântului şi plecăm în călătorie… zburând! Încerc să-mi ascund uimirea şi mă comport ca şi cum ar fi un lucru normal. Pe urmă, fac cunoştință cu echipajul corabiei şi mă împrietenesc repede cu o steluță foarte veselă, Licurici. Căpitanul cârmuieşte corabia cu îndemânare, orientându-se după Steaua Nordului, un moşuleț tare simpatic. Acesta locuieşte pe un norişor în mijlocul mării şi are o barbă atât de lungă, încât ai zice că ascunde o galaxie întreagă în ea. Din fericire, n-am frică de înălțime şi nici rău de mare, iar Stea-de-Mare îşi face cum trebuie meseria de căpitan. În prima noapte, adorm repede într-un norişor-hamac, însă în toiul unui vis frumos, o zguduitură puternică mă face să tresar. Ies pe punte şi un vânt puternic îmi învăluie trupul amorțit. Căpitanul stă la pupă şi îl ghidează pe Licurici, care e la cârmă:

— Întoarce la babord, Licurici!

– Ce se întâmplă? întreb nedumerită.

– Nimic special, îmi răspunde, cu un aer indiferent. Doar rafale de vânt ceva mai puternice, iar Licurici trebuie să învețe să țină cârma. Dar vremea ține cu noi! Acum du-te la culcare, că trebuie să fii odihnită mâine dimineață.

Adorm gândindu-mă cât de grea e meseria de pirat, mai ales când eşti o stea. N-ai voie nici măcar să foloseşti praf de stele pentru strălucire, ca să nu fii observat de pământeni!

A doua zi, vremea nu mai ține cu noi. La început, Stela pluteşte uşor în aer, dar pe la prânz corabia se cutremură din nou. Mă cuprinde fericirea la gândul că o să fiu din nou împinsă cu putere de vânt spre destinația mea. Dar în loc să simt răcoarea vântului, văd o pereche de aripi înălțându-se spre noi şi un cioc ascuțit ațintit în direcția noastră. O pasăre ne priveşte amenințător şi încearcă să se repeadă spre noi. Orion, o stea foarte curajoasă, scoate sabia şi încearcă să o înfigă în aripă. Stea-de-Mare strigă spre el:

– Distrage-i atenția! Licurici, treci la tribord! Luminița, la pupă! Apoi se întoarce spre mine: tu adu funia din cabina mea, repede!

Alerg de parcă aş zbura şi aduc de îndată frânghia căpitanului. Acesta i-o aruncă lui Licurici, împreună cu o săgeată.

– Leagă-i funia de gheare!

Licurici, cel mai bun săgetător, prinde frânghia de săgeată şi o aruncă îndemânatic spre pasăre. Funia se încolăceşte în jurul picioarelor zburătoarei. Căpitanul aruncă nişte semințe spre pupă, iar pasărea se repede lacomă spre ele. Luminița leagă strâns celălalt capăt al funiei de corabie.

Stea-de-Mare zâmbeşte satisfăcut: acum avem un „motor" care ne măreşte de două ori viteza. Pasărea trage corabia în urma ei, lăsându-se îmblânzită.

– Să îndrăzneşti să rişti în viață, copilă, pentru că în pericol vei găsi cheia rezolvării tuturor problemelor! îmi şopteşte Stea-de-Mare.

Yasmina Răcoasa

Cu ajutorul păsării, reuşim să ajungem cu o zi mai devreme la Muntele de Sclipici. Acostăm la mal, iar de aici pornesc singură. Pătrund prin intrarea strâmtă într-o sală măiastru împodobită cu o puzderie de pietre şi clepsidre; sub ele este inscripționat numele unei lumi.

Mă aflu în locul în care sălăşluieşte Timpul; aici sunt mii şi mii de clepsidre cu forme ciudate prin care curg lichide vesel colorate. Totul ascunde taina anilor. La Cronotopia, o piatră strălucitoare, înghețată, ascunde viața nemuritoare a stelelor. În schimb, la Pământ, dintr-o clepsidră se scurge lichidul vieții, de culoare nisipie, iar la fiecare picătură se naşte şi moare un om. Jos, într-un colț, un izvor de lumină izbucneşte dintr-o stâncă rece, însă, când să iasă afară din munte, o pietricică îi blochează ieşirea.

Mă îndrept spre ea. Pentru un lucru atât de mic, am lipsit de acasă atâta timp, am zburat cu o corabie într-un tărâm necunoscut alături de stele şi l-am cunoscut pe Luceafăr, cel mai înțelept dintre oameni şi dintre stele. Pentru o pietricică. Acum înțeleg că în univers, totul are o rânduială, iar dacă un lucru atât de minuscul nu e la locul lui, tot ce s-a clădit în mii şi mii de ani poate dispărea într-o clipă…

Iau pietricica în palmă şi râul de lumină izbucneşte din firidă, împodobind marea fremătătoare a cerului cu un joc de licăriri diafane. Strecor pietricica în buzunar şi mă întorc la corabie, unde sunt întâmpinată de o ploaie de zâmbete mai luminoase decât orice praf de stele.

După o zi şi o noapte, ajungem înapoi la Palatul Lunii. În grădină pot să văd cascada de lumină şi o moară, unde se făureşte praful de stele. Din ochii stelelor curg râuri de căldură care mă învăluie în emoții, iluzii, dorințe. Oricât de fericită sunt, ştiu că urmează o despărțire lungă în fața căreia şi Lucica cea înțepată varsă o lacrimă de tristețe. Închid ochii şi mă trezesc înapoi în pat, cu o pietricică în palmă şi îmbrăcată din nou în pijamaua mea cu elefanței. Ceasul îmi

arată că n-au trecut mai mult de câteva minute de când am plecat, dar eu ştiu că Timpul e altul.

A fost prima mea carte citită pe care am terminat-o chiar în dimineața următoare. Întâmplarea asta m-a învățat ce înseamnă să zbori spre visul tău pe marea de mister a cărților şi să păşeşti pe poarta cuvintelor. Pentru că eu chiar am văzut-o, chiar am zburat, iar aceasta este cea mai bună descriere pe care am izbutit s-o fac Cronotopiei.

Ştiu că mulți dintre voi nu cred niciun cuvânt din ce am spus, însă dacă noaptea veți căuta cu privirea pe cerul înstelat, poate veți observa viața mişunând printre nori. Iar dacă o să fiți foarte atenți, o să reuşiți chiar să urmăriți meciul intergalactic de cosmoball. Trebuie doar să credeți într-un vis şi să îndrăzniți, pentru că, până la urmă, viața e doar o iluzie a Timpului, iar noi o putem înțelege numai prin ochii ascunşi ai imaginației!

Ioana Robciuc

12 ani, Suceava, Colegiul Naţional „Petru Rareş“
Profesor coordonator: Gabriela Ilisei

ilustrator

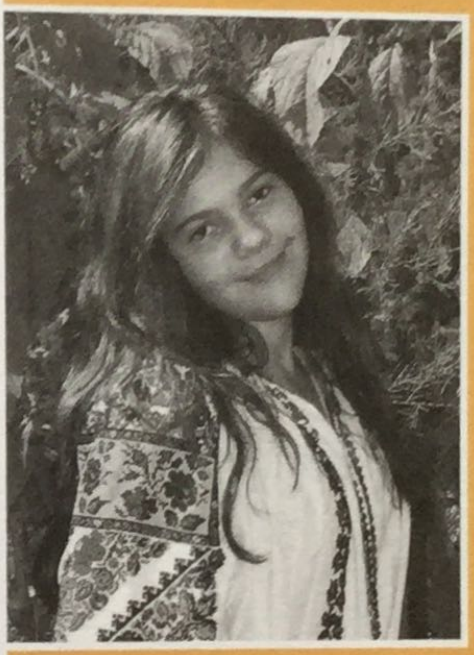

Bună, mă numesc Ioana Robciuc și mă bucur să vă cunosc!

Am crescut printre caiete de desen, pensule, acuarele și pânze care m-au ajutat să creez policromii de vise. Pentru mine, pictura este ca un portal colorat și vesel care mă ghidează în pensulaţii spre un alt univers, plin de ficţiune, de gânduri și de vise minunate.

povestitor

Maria Alexandru

12 ani, București, Școala „Pia Brătianu"
Profesor coordonator: Adriana Albu

Cred că deja știți că mă numesc Maria, nu? Oricum, un lucru este cert: cea mai mare pasiune a mea sunt cărțile! Și scrisul, și cititul lor. Chiar dacă par o „mică bibliotecară", nu sunt numai cu nasul în cărți. Ador să fac instantanee, iubesc brioșele și am o pasiune ciudată pentru figurinele cu bufnițe...

Așa că ce mai așteptați? Lectură plăcută!

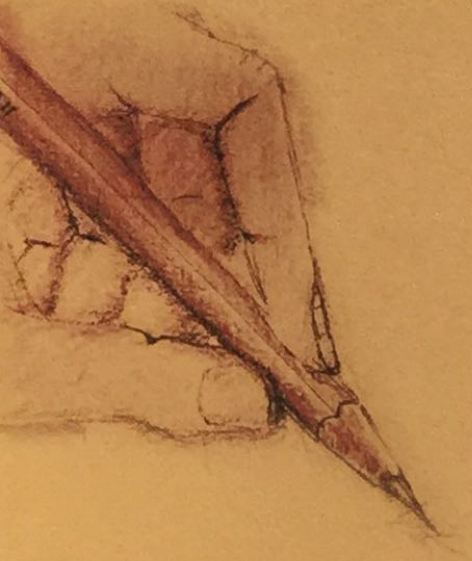

Epistolă către domnul Homer

Prima carte... primele amintiri... şi o introducere în studiul istoriei! Cam aşa s-ar rezuma *Iliada* de Homer. Scurt.

Şi totuşi, m-am hotărât să-i scriu domnului Homer o scrisoare în care atenta sa cititoare, numita X, îşi va exprima părerile în speranța că se va găsi cineva care să-i citească mesajul meu:

„Dragă şi stimate celebru domn Homer,

Încep prin a vă spune că aveți o carte prea grea, prea... „istorică"! Istoria... Unii s-au războit, alții au domnit, alții au murit... Istoria e doar trecutul! (După cum ați observat, îmi cam plac punctele de suspensie... Vă rog să mă iertați!)

Să revenim! Cred că ar trebui să vă schimbați puțin stilul „literar"! Trebuie să scrieți ceva care să ne țină cu sufletul la gură! Pentru că sunteți previzibil: era clar ca lumina lămpii mele roz că Hector va fi ucis de Ahile! Zău aşa! Doar unul ca Parisul franțuzesc îl putea omorî pe Ahile!

Ați prins ideea? Hai că-i simplu! E la fel de uşor ca prinsul unei muşte!

Şi încă ceva: mai modernizați Troia aia, puneți nişte alarme, raze infraroşii etc. O să vă trimit o listă de cumpărături pe adresa dumneavoastră de e-mail homer@iliada.com (plătiți în sclavi sau în monede???).

Să adaug că nu-mi plac cărțile triste! Credeți că eu nu ştiu de ce au plâns femeile la asedierea Troiei? E simplu: le-ați pus dumneavoastră nişte cepe, ceva pe-acolo! Şi mai cred că Ahile nu l-a omorât pe Hector! După logica mea de copil, sulița lui Ahile l-a omorât pe Hector! Of, logica adulților...

Ioana Roboiuc

Şi cred că ar fi mai atrăgător să numiți cartea *Războiul troian* în loc de *Iliada*, mai gândiți-vă! Băieții, care sunt ultra-super-fascinați de războaie, crime, mistere etc., v-ar cumpăra cartea în cvadruplu exemplar. Ştiți, ei câştigă uşor o mulțime de bani din pariurile cu prietenii... Azi un leu, mâine alt leu... şi aşa îşi deschid o grădină zoologică!

Şi... cam acesta ar fi sfârşitul...

Cu multă critică şi indulgență, ca de la scriitor la scriitor,
cititoarea X din oraşul Y"

Gata! Am facut-o şi pe-asta! Sunt mândră de mine! Acum sper că domnul Homer mă va înțelege şi va ține cont de părerile mele! Nu de alta, dar chiar sunt bune! Veselă şi sigură pe mine, mă duc la poştă. Funcționarul de la ghişeul patru mă anunță cât se poate de calm:

— Fiți amabilă, unde locuieşte domnul Homer, domnişoară? Nu ați completat adresa destinatarului.

Aşa ceva nu luasem în calcul. Adresa destinatarului... Era o problemă!

– Păi...

– Vă referiți la... acel Homer?

– Da...

– Bun! Şi unde locuieşte?

– Undeva... prin Grecia Antică...

– Unde anume?

– În... mormântul Z!

Omul speriat se uită la mine ca la o ciudată cu ochi căprui sau ca la... o maimuțică scăpată din cuşcă. Eu fac ochii mari cât cepele şi-i spun, cu multă inocență, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat:

– La revedere!

O iau la goană spre casă şi, ironia sorții: dau nas în nas cu poştaşul! De ce mi se întâmplă tocmai mie!? Alerg mai departe şi, trecând pe lângă biblioteca „Nichita Stănescu", o văd pe bibliotecară cum îi înmânează unei fete cartea *Iliada* de Homer!!! Istoria se repetă!

O, Doamne, ai milă de mine!

Ioana Robciuc

povestitor

Irina Costin

14 ani, Cluj-Napoca, Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu"
Profesor coordonator: Ramona Sim

Număr porții: una singură
Timp de preparare: cât mai scurt posibil

Se ia un manechin feminin de la raionul de adolescenți. Se folosește o perucă șatenă (de preferat proaspăt șamponată), pupile verzi și o inimă mare. Se adaugă o lingură cu vârf de curiozitate, un polonic de umor, o conservă de încăpățânare, un castron de prietenie și un butoi de imaginație. Să nu uităm sarea și piperul. Restul se adaugă după ochi. Îi pui în mână o carte, hârtie și pix și prinde viață! V-o servesc alături și vă invit s-o gustați!

ATENȚIE! În pericol să dezvolte o mare pasiune pentru pantofi și bijuterii!

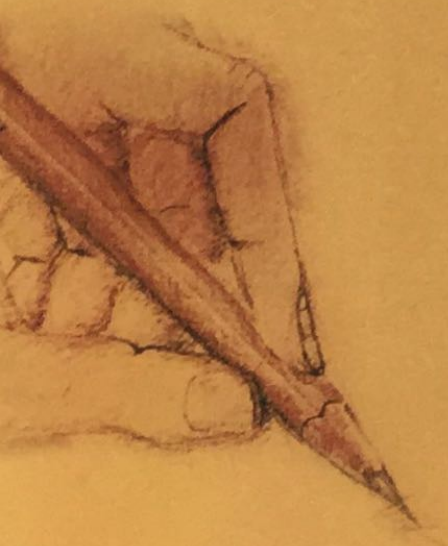

Poveste din poveste

De mică am fost comodă. Fie că era vorba de o partidă de Monopoly, de un drum până la magazinul din colț după pâine sau de cititul unei cărți. Preferam să stau întinsă în pat, să mănânc cozonac sau să o las pe bunica să-mi citească. Eu mă cuibăream în pat şi aşteptam ca povestea să-mi hrănească astfel curiozitatea. Nu trecea o după-amiază fără o poveste. La început au fost cărți subțirele şi uşoare, fabule, poezii de Arghezi sau alte cărticele cumpărate de la chioşcul de ziare. De la vreo 5 ani nu mă mai impresionau, le ştiam pe de rost, aşa că tata a preluat controlul. A adus un volum de poezii scrise de Eminescu. Mai auzisem eu de *Somnoroase păsărele*, pe care mi-o recita mama înainte de culcare, însă celelalte erau ceva nou. Eu am început cu *Scrisoarea a III-a*. Încă nu participam la lectură, doar îl ascultam pe tata. Dar ce bine era! De ce să mă chinui traducând literele? Mi-a tot citit poezia mult timp de-atunci… Când m-am făcut mai mare, am trecut, în sfârşit, la lectura propriu-zisă, şi am renunțat la partenerul de lectură care să facă treaba în locul meu.

E greu să spun care a fost prima carte, aşa că o să vă spun o poveste până mă gândesc…

A fost odată ca niciodată un oraş. Cum era un oraş de renume, avea şi o bibliotecă. În acea bibliotecă existau câteva rafturi, vreo 13. Pe un raft mă odihneam eu liniştită. Scunduță, cu ten gălbui, cu părul albit, scorțoasă şi cam grăsuță, aşa, ca o gogoaşă. Cred că sforăiam, deoarece Gulliver mă tot înghiontea. De câteva zile simțeam mâncărimi peste tot. Unul dintre muschetari mi-a spus că am boala cronică Prăfuita. Mi-a explicat că simțeam mâncărimile de la stratul

Ioana Rabciuc

generos şi pufos de praf pe care îl găzduiau de ceva vreme paginile mele. Se va vindeca doar dacă cineva mă va citi. Mă luă transpirația. Nimeni nu m-a mai citit de 4 ani! Şi dacă cineva nu o va face curând, consecințele vor fi mai grave. „Pierderi de conştiență“, mi-a zis Don Juan. Aşa că am

acționat! M-am aranjat cât am putut de mult și am așteptat. Zile, nopți... Într-o după-amiază, hap! Cineva mă înșfacă puternic. Din depărtare auzeam strigătele celorlalte cărți: „Mary Poppins! A plecat!", „Să ai o viață bună, Mary!", „Ai grijă de cei care îți vor răsfoi părul, Mary!" Însă eu eram amețită! Paginile mi se învârteau ca o muscă deasupra oalei cu supă și literele erau terci! De la așa o sperietură, puteam să fac infarct! Am privit în sus și am văzut o fetiță mică și entuziasmată, cu ochii plini de fericire că și-a găsit cartea potrivită! Mai târziu am fost așezată pe noptieră lângă *Cartea cu Apolodor*, dacă îmi amintesc bine. În acea noapte cred că am slăbit câteva kilograme. Ochii fugeau pe filele pătate de căpșune cu zahăr și iaurt, mâinile întorceau la repezeală pagini! Pur și simplu eram devorată! Dintr-odată, am simțit o gâdilitură pe la pagina 20. Ce se întâmplă? Îmi fug cuvintele? Travers îmi mai adaugă câteva pagini, după atâta timp? Nu! Un nou personaj zboară pe o umbrelă roz cu buline roșii, râzând cu lacrimi lângă Mary Poppins. O privesc mai de aproape... Și descopăr că o cunosc! Este fata care mă citește! De mult nu mai văzusem un cititor printre șirurile mele lungi de cuvinte. În sfârșit, după atâta timp, unui copil i-a plăcut atât de mult povestea mea, încât a pătruns în ea. Acum face parte din întâmplări, nu mă lasă să mă pierd și să trăiesc singură-singurică în jungla cuvintelor, nu mă lasă să mor... Căci, cum v-am mai spus, sufăr de o boală nemaipomenit de gravă! Un volum de modă veche ca mine era deja la ora stingerii. V-am spus că sunt bătrână, nu-i așa?

Este greu să stăpânești o carte. Sunt trei reguli: trebuie să-ți placă să citești, ce citești și cum citești. Există și arta lecturii. Eu o aplic de fiecare dată! Mai sar pagini, mai recitesc unele pasaje, poate și ciugulesc câte ceva de prin frigider. Asta este plăcerea de a citi: o carte bună împreună cu o prăjitură bună! Dar nu orice carte ți-e compatibilă. Eu nu înghițeam deloc lectura obligatorie de la școală sau textele de prin manuale. Însă cu *Mary Poppins* a fost, pot spune,

dragoste la prima vedere! Este necesar să ştii să abordezi o carte, pentru ca ea să prindă încredere, ca şi cum ar fi un om. Îmi place să cred că şi cartea m-a văzut ca pe primul cititor „adevărat", aşa cum am văzut eu cartea. Exact ca în relaţiile dintre persoane. Ea este vie, înăuntrul ei este o zarvă! Biata copertă trebuie să stăpânească sălbaticele pagini, precum un dresor stăpâneşte un leu. Ca nişte ţânţari ameţiţi de atâta cocktail de sânge, literele pişcă sărmanele pagini. Nu mi-ar plăcea să fiu în locul unei cărţi care doarme. Însă, atunci când ea este înşfăcată de un cititor, literele se liniştesc şi se aşază în ordine, creând ceea ce noi numim cuvinte. De aici înainte ţine de cititor să îmblânzească volumul, pentru ca acesta să-l primească înăuntrul lui. Eu am reuşit asta pentru prima dată când am citit *Mary Poppins*. Ciudat, am început cu al treilea volum! Şi nu m-am mai putut opri, le-am citit pe toate cinci!

Cred că aceasta a fost prima mea carte „adevărată". Bineînţeles, nu pot exclude *Cartea cu Apolodor*, pe care o recitesc şi acum, când am timp. Bunica mi-o citea aproape în fiecare după-amiază şi o reţinusem aproape integral. Câteodată luam cartea şi o citeam în gând, adică doar recitam strofele. Mai târziu am învăţat să o citesc. Însă am îndrăgit cartea *Mary Poppins* cu adevărat. Încă mai ştiu întâmplările din carte şi am în minte portretul personajului principal, Mary Poppins. Din *Cartea cu Apolodor* nu îmi mai amintesc mare lucru, ţin minte doar coperta mâzgălită de mine. Când am terminat toate cele cinci volume din cartea de P.L. Travers, o înnebuneam pe mama cu cititul. Nu voiam decât cărţi care semănau cu *Mary Poppins*. Nu acceptam nimic altceva. Mama nu ştia ce să-mi mai dea să citesc. Apoi au venit volumele obligatorii de la şcoală, aşa că aveam ce citi. Dar tot îmi era dor de umbrela buclucaşă a bonei. Cred că mi-a plăcut şi pentru că mi-a trezit imaginaţia. Când n-am idei pentru vreo compunere, mă gândesc la îndrăgita mea carte şi – hop! – prind ideea!

Lângă laptopul meu se află o cană de cacao, o foaie mâzgălită lângă un pix şi o carte. Iau cartea în mână. Mă uit la coperta veche, la început galbenă. Cotorul lipit cu bandă adezivă de-abia mai ține paginile pătate. Îmi dau seama că aventura mea în Lumea Cărților este, de fapt, o căutare continuă. Devorez volume după volume în speranța descoperirii unei cărți asemănătoare cu *Mary Poppins*, lectura mea cheie. Şi voi căuta în continuare, şi voi colecționa alte chei, însă tot cu *Mary Poppins* voi închide uşa acestei lumi.

Ioana Robciuc

povestitor

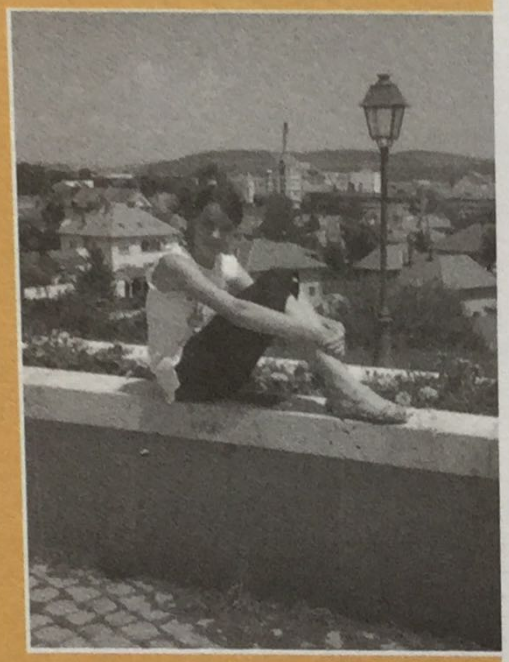

Sara Klusch

13 ani, București, Colegiul German „Goethe"
Profesor coordonator: Ramona Pap

Eu sunt ceea ce scriu.

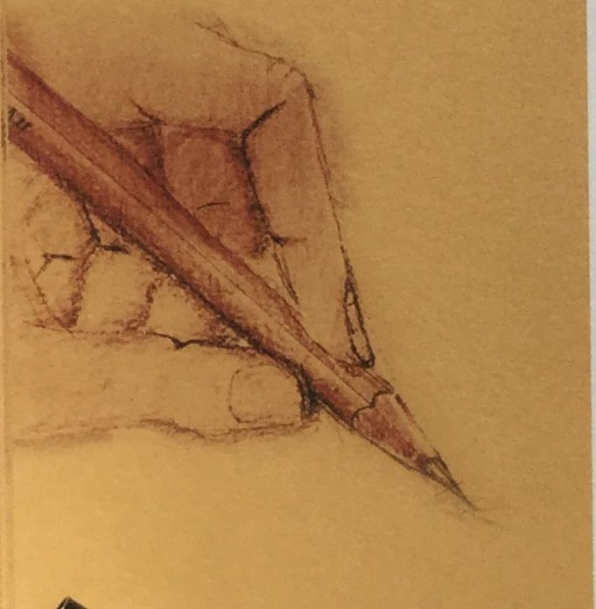

Talentul din cărți. Secretul mulțumirii pentru o nemulțumită

Cititul. Dar *ce* e cititul? Am ajuns să cred că cititul este un fel de talent. Există oameni la care se observă încă de mici o atracție pentru o anumită activitate, un sport sau orice altceva. În schimb, la alte persoane durează un timp până își descoperă talentul, pe care la început îl pot trata cu ostilitate.

Trebuie să recunosc că eu am făcut parte din a doua categorie, eu n-am avut niciodată dorința de a îmbrățișa și de a pupa o carte când vedeam una... Nu, la mine nu a fost niciodată dragoste la prima vedere. Dimpotrivă! De fiecare dată cand mama mă lua cu ea la librărie, mă plictiseam cumplit și-mi doream să ies imediat din acea carceră, spre disperarea mamei. Ați putea crede ca eram genul acela de fată căreia părinții îi fac toate mofturile... Ei bine, credeți-mă, următoarea mișcare a mamei vă va șterge această idee, ca un școlar care șterge cu lăcomie tabla după ora de mate. Ce a urmat m-a condamnat la un an de teribilă durere și plictiseală. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, de fapt s-a întâmplat când aveam cinci ani, la începutul unei vacanțe de vară. Mama, ca o zeiță domestică, a venit și i-a spus bonei mele, drăguța Diana, că în fiecare zi va trebui să stea două ore cu mine și să citim dintr-o carte numită *Secretul mulțumirii*. Sentința fusese dată, nu mai aveam ce să fac... Sau poate că da? Acum, că stau și mă gândesc, cred că cei doi ani nu au fost o pedeapsă cruntă și crudă numai pentru mine, ci și pentru Diana. Din relația bună pe care o aveam cu ea... i-am cam transformat viața într-un iad. Obișnuia să anunțe cele

Ioana Robciuc

două ore cu o oarecare frică sau, mai degrabă, cu plictiseală, parcă ştiind ce o aşteaptă. Ca să vă faceți o mică idee despre cum decurgeau cele două ore, am să le descriu puțin şi repede ca să nu deviem prea mult de la subiect: începeam cu buchisitul primei pagini, din care săream vreo două paragrafe sau mai multe cuvinte, lucru care o înnebunea pe Diana şi de fiecare dată trebuia să ne întoarcem la ultimul cuvânt. Altă şmecherie pe care o practicam era să fac pe radioul stricat, repetam fără ruşine acelaşi cuvânt o dată, şi încă o dată, şi încă o dată şi, şi, şi... Mai sunt multe alte scuze pe care obişnuiam să le folosesc, cum ar fi mersul la toaletă o dată la cinci minute. Şi aşa a trecut un groaznic an din viața mea. Ajunsă la şase ani, mama îmi tot repeta că „la şcoală va trebui să citeşti" (pentru că la anul urma şcoala). Ceea ce mama probabil nu ştia era că eu învățasem să citesc, doar că detestam s-o fac.

Bănuiesc că vă întrebați cum de am reuşit totuşi să citesc cu drag, pasiune şi chiar să îmbrățişez o carte dacă îmi plăcea suficient... Ei bine, miracole se mai întâmplă şi al meu nu a venit de Crăciun, pentru că miracolele lucrează nonstop. În orice caz, da, am ajuns să iubesc cărțile, să le văd chiar ca pe o familie...

Totul a început într-o vacanță de vară (hm, ce coincidență, nu?), cea spre clasa întâi, deci aveam şapte ani, proaspăt împliniți. În fine, mama şi tata erau la serviciu în acelaşi interval în care se petreceau şi miracolele, eh, aproape în acelaşi timp, pentru că seara erau totuşi acasă. Ziua mi-o petreceam cu o bonă enervantă, nu Diana, altcineva. Magda, aşa o chema şi era cea mai oribilă persoană... căreia îi datorez, totuşi, destul de mult. „Draga mea nana" era îndrăgostită de telenovelele indiene şi, cum ea ocupa televizorul, nu prea aveam ce să fac. La început n-am fost de acord şi am vrut să-i dovedesc că eu sunt „câinele-alfa" care are dreptul să dețină control total asupra telecomenzii. Şi aşa a început o mică cruciadă pentru controlul telecomenzii şi,

Ioana Rotaiuc

în general, asupra tehnologiei din casă. De fiecare dată când îl auzeam pe Manav dovedindu-i Archanei dragostea nemuritoare pe care i-o purta, primul lucru pe care îl făceam era să mă duc şi să scot televizorul din priză. Din păcate, Magda îşi dădea imediat seama de ce se întâmplă, fiindcă, deşi dependentă de televizor, nu era şi proastă... Mica cruciadă se cam terminase cu mine jos, la pământ, la picioarele nemiloasei zâne a telenovelelor... dap, rezultatul nu era încurajator... Altceva nu am mai încercat, pentru că mi-am dat seama că m-ar fi prins imediat.

Până la urmă am ajuns să fac ceea ce nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi face... În aceeaşi zi în care am scos televizorul din priză, parcă în transă, m-am dus la mica bibliotecă în care părinții mei îşi puneau cărțile şi am ales cea mai colorată carte: *Şifonierul, leul şi vrăjitoarea* de C.S Lewis. S-a întâmplat cel mai ciudat lucru: am început să citesc singură şi nesilită de nimeni. M-a fascinat. Eram prinsă în mreaja Vrajitoarei Albe, absorbită de Aslan şi de aventurile fraților Pevensie, înmărmurită de creaturile fantastice şi îndrăgostită, pentru prima dată, de... o carte. Lewis mi-a arătat o lume nouă, mi-a destăinuit secretul imaginației. Eram atât de copleşită că existau şi alte lumi, mii de alți oameni care căutau aventura, care, ca şi mine, căutau ceva mai bun... Am adorat cartea şi încă o ador. Din acel moment mi-am zis că nu vreau să ajung ca Magda, agățată de TV, să văd ce se întâmplă în „Suflete pereche". NU! Voiam şi eu o aventură, îmi doream să creez şi eu lumi şi personaje, să experimentez lucruri noi, să visez. E greu să descriu ce simțeam, dar în acel moment am ştiut că-mi găsisem talentul, iar el mă găsise pe mine...

povestitor

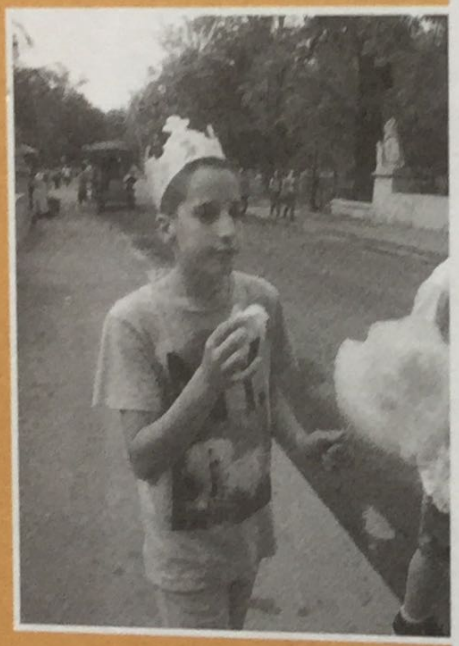

Paul Valașutean

12 ani, București, Avenor College
Profesor coordonator: Ioana Nicolaie

Singurul lucru pe care mi-l doresc este să devin căpitan de vas. Toată ziua aș călători și aș căuta, pe mări și oceane, insule și comori… Am îndrăgit poveștile și filmele cu naufragii de când mă știu, de ce să nu fiu și eu un naufragiat? Poate m-aș întâlni cu Piraţii din Caraibe, în drum spre cartea cu povești îngropată de Ion Creangă.

Dar de la o vârstă, toți își dau seama că nu totul e posibil ca în încântătoarele POVEȘTI, așa că eu am ales să am o îndeletnicire pe cât se poate de apropiată!

La ce bun un manual

Simt deodată că încep să… trăiesc. Nu văd, dar aud. Da. Aud un zgomot mecanic. Cineva are grijă de corpul meu pe care, vai, nu mi-l pot imagina. Înainte să pot vedea cu adevărat, mi-am închipuit argintiul închis al aparatelor din jurul meu. Oricât de neplăcute erau, trebuia să le suport ca să fiu, cum îmi și doream, întreagă.

Am închis ochii și, în scurt timp, m-am trezit ambalată într-o folie sclipitoare. Apoi s-a făcut întuneric și a început să se audă un sunet grav și înfundat de motor. Nu înțelegeam de unde vine și nici cât va dura. Când era cât pe-aci să-mi pierd răbdarea, uruitul a încetat. Odată cu acesta, eu am scăpat, în sfârșit, din locul acela. Nu putea să urmeze decât o aventură nemaipomenită.

Primele mâini care m-au atins erau mari și, cu toate că nu reușeam să le simt din cauza foliei, puteam să pun pariu că erau aspre. M-au cărat mai întâi printr-un salon, după care au străbătut un hol care dădea într-o grădină și, la sfârșit, am ajuns într-o cameră cu numeroase bănci. Oare ne opriserăm într-o școală?

Cum stăteam și așteptam acolo, mi-a venit brusc ideea să cercetez locul. Imediat ce am stabilit planul, am dat să mă ridic în picioare. Dar, vai mie!, eram încă în folie! Ce puteam să fac, așa, imobilizată?

Curând sosi un băiat și mă despachetă rupând fără milă materialul care mă proteja.

— Hmm! Manuale noi! O să am mai multe pagini de mâzgălit! a zis el plictisit.

M-a aruncat apoi pe un pupitru și a plecat. Un clopoțel răsună, asurzindu-mă, după care un val de copii năvăli în

Ioana Robciuc

sala de clasă. Mi-am dat seama că începea ora de matematică. Speram să nu conțin doar cifre, ci să fiu manual de limba română. Am răsuflat ușurată că nu m-a scos nimeni din bancă. Dar bucuria mea n-a ținut prea mult. Pe neașteptate, băiatul de mai înainte îmi sări în față apucându-mă cu putere. Mă strângea așa de tare... Dar abia mai târziu mi-am dat seama cât de lipsit de bune maniere era. Trupul mi-a trosnit și-am simțit o julitură zdravănă. Mi se rupsese un pic din cotor. Băiatul se uita la pagina cu verbul. Scoase un pix și începu să scrie. Auuuu! Ce rău durea. Mai mult, Pixul, cu o mutră fioroasă, spuse:

– Sper că nu te deranjez!? Ha, ha, ha!

– Nu, deloc. Au! Singurul lucru care mă indispune este fața dumitale. Au!

– Cum îți permiți!? Vrei să nu mai ieși vie din ghearele mele? se răsti el, zgâriindu-mă adânc.

Mi-au dat lacrimile de durere. Mai mult de atât, băiatul apăsa cu furie, de parcă n-ar fi știut să rotunjească literele.

– Mircea! Vino repede! se auzi atunci de undeva. Alex a prins o șopârlă de coadă, iar coada s-a rupt!

Mircea țâșni din bancă şi mă aruncă într-un loc întunecos. De-acolo nu mai vedeam decât o dâră albă și picioarele unor bănci pe parchet în fața cărora o rază mică de soare bătea pe un creion albastru și două păpuşi căzute de pe o bancă parcă și-au ațintit privirile spre mine:

– Ai ajuns unde nu trebuia, fetițo! Acesta este Tărâmul de Sub Dulap unde toate ființele sunt date uitării! exclamă o scamă sură cu coadă.

N-am știut ce să răspund. Eram buimacă și din ce în ce mai tristă. Simțeam că mi se termina viața și paginile mi se ofileau una câte una de la cuprins încolo. În scurt timp am căzut într-un somn adânc și liniștitor...

După o veșnicie parcă, am auzit ca prin vis un fâșâit... Doi băieți făceau ordine în clasă:

Ioana Rebeiuc

— Dan, uită-te, te rog, sub dulap! Acolo sunt mereu foi și alte lucruri pierdute.

Băiatul se întinse pe burtă ca să vadă mai bine. M-a luat grijuliu și m-a scuturat mai întâi de praf. M-a așezat apoi pe puloverul lui, ca pe un pat, și a scos un inel galben, o foarfecă și o hăinuță albastră exact pe măsura mea. Cu o fâșie din inel mi-a învelit spatele rănit, iar apoi m-a îmbrăcat din cap până-n picioare. S-a uitat lung la mine, semn că mă plăcea. Ultima podoabă a fost o etichetă mov. Pe ea, cu litere mari, Daniel și-a scris numele. În sfârșit, aveam un prieten adevărat! Acesta m-a deschis cu grijă și-a început să mă răsfoiască pagină cu pagină...

Mihai Sferle

14 ani, Alba-Iulia, Școala Generală „Mihai Eminescu“
Profesor coordonator: Emanuela Bandici

ilustrator

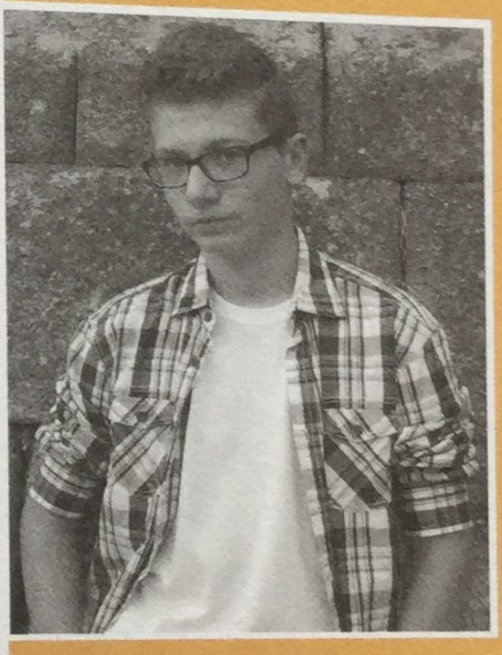

Salut! Mă numesc M.I.H.A.I. (adică Marele Ilustrator Hrănit cu Artă Inedită). De mic mi-a plăcut să mă mișc pe ritmul muzicii, așa că am făcut dans sportiv.

Într-o zi am încercat să transform dansul în desen. Să-mi transpun pașii ritmați în linii infinite, și să înlocuiesc acordurile muzicale cu pete de culori. Am reușit să creez o pictură care spune totul despre viața mea.

Acesta sunt eu: dansez printre picturi și pictez pe ritmul muzicii.

povestitor

Maria Bodeanu

12 ani, București, Școala Gimnazială „Maria Rosetti"
Profesor coordonator: Diana Szin

Muzica (Matematica) – ocupație secundară & complementară;
Ameţită – uitucă, cu capul în nori, visătoare... cum vreți;
Râs – amuzantă și dornică de glume care dezlănțuie un „vulcan" (hohot de râs);
Inspirație – muntele și marea (marea mea dragoste);
Amintirile – de obicei, sursa inspirației scrierilor mele.

De ce a început cu acrostihul? Nici ea nu știe... Probabil doar ca să vă sprijine primele impresii.

Ce îi place să facă? Nimic mai simplu: se joacă, citește, scrie, înoată, citește, scrie, visează cu ochii deschiși, trăiește…

Poate aveți deja impresia că o cunoașteți?!

Îmi pare bine să vă fiu, chiar și pentru puțină vreme, gazdă!

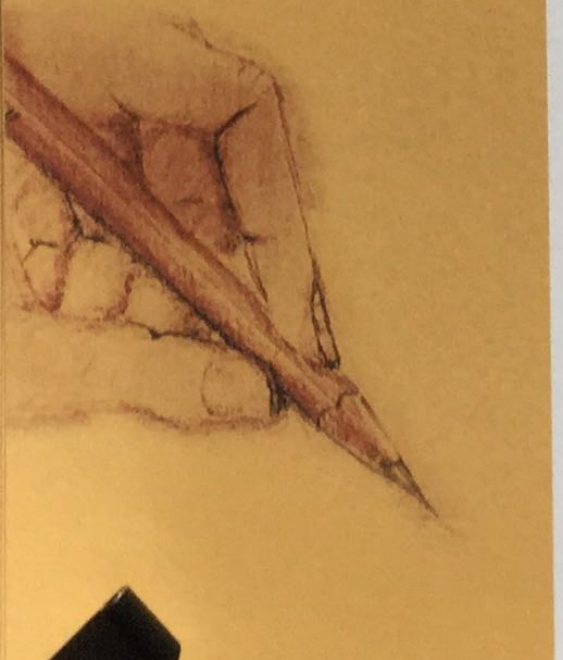

Ce taină ascunde Grădina

Unii spun că imaginația e un har, alții, că a imagina înseamnă a minți... Eu cred că imaginația e ca aripile unei păsări: fără ea o poveste nu ar mai fi o poveste, ci o înşiruire zadarnică de cuvinte, la fel cum o pasăre fără aripi nu e o pasăre, ci o ființă sărmană incapabilă să zboare, fără orizonturi...

Asta am început să înțeleg atunci când am învățat să citesc. Pentru mine, o carte nu era ceea ce însemna pentru alți copii de şase ani. Când o cuprindeam în mână, indiferent ce fel de carte era, simțeam că pot să trăiesc o mie de vieți: să fiu bătrână sau tânără, frumoasă sau urâtă, scundă sau înaltă, bună sau rea, o persoană importantă sau un simplu om de rând, a cărui unică preocupare o reprezintă nevoile zilei de mâine...

Era în vara anului 2007 când, în bagajul pentru mare, îmi luasem o carte pe care aveam să o citesc singură. Avea o copertă roşie, cu o fetiță care părea fericită. Era vorba despre *Grădina tăinuită*, scrisă de Frances Hodgson Burnett.

Încă din primele rânduri, am făcut cunoştință cu Mary Lennox, o fetiță de numai zece ani, pe care nu eram convinsă că o voi îndrăgi vreodată! Născută în India, provenind dintr-o familie din înalta societate, fetița, foarte răsfățată şi, în acelaşi timp, neglijată de mamă, era obişnuită să fie înconjurată de servitori, devenind astfel un mic tiran. Soarta, totuşi, i-a fost potrivnică, ambii părinți murind de malarie. Trezindu-se singură în India, în fața disperării şi a altor sentimente pe care de-abia acum le descoperă, răutatea ei începe să pălească. Fratele mamei o aduce la conacul său din Anglia şi aici începe aventura noastră!

Când citeam, foamea, setea şi somnul îmi dispăreau, hrănindu-mă cu lectura. Atunci când luam în mână o carte, parcă se transforma într-o uşă şi astfel pătrundeam în lumea acesteia.

Tot aşa, într-o zi, am trecut prin portal şi m-am trezit în conac, îmbrăcată într-o rochie de mătase albastră. Am început să deschid uşile rând pe rând, căutând-o pe Mary. În sfârşit nimerisem în camera ei, când Martha, servitoarea născută într-o familie săracă, dar în care domnea veselia şi toţi se iubeau, mi-a spus: „O, domnişoară Mary, vă aşteptam." Era ceva normal, pentru că Mary e ca o poreclă pentru Maria, dar mă înşelam... Mary venea chiar de la Mary Lennox, viitoarea mea prietenă.

Am aflat cu surprindere că aveam un văr, orfan de mamă, pe nume Colin, ţintuit la pat, a cărui suferinţă îl transformase într-o persoană nesuferită.

Nu după multă vreme am descoperit Grădina tăinuită care îi aparţinuse răposatei mele mătuşi. Am început să plantăm flori minunate. Ne jucam cu animalele şi citeam aici, în locul nostru secret. Trăiam fascinată aventură după aventură, fericită să pot fi alături de personajele şi, totodată, prietenii mei preferaţi. Energia mi-o extrăgeam din bucuria de a învăţa să trăiesc alături de prietenii mei. Aşa cum un lac începe să sece dacă apa izvorului este din ce în ce mai puţină, aşa sunt şi eu: fără poveşti, sufletul meu începe şi el să sece, disperat, plângând după cărţi.

Mihai Sferle

În fiecare zi mă întâlneam cu prietenii mei, dar paginile rămase se tot împuținau. Lucrurile se îmbunătățeau, totuși. Eu și Colin mâncam și ne refăceam, iar vărul meu chiar începuse să meargă! Dickon, fratele Marthei de numai doisprezece ani, prietenul animalelor, o ducea din ce în ce mai bine, dar chiar dacă totul era pozitiv, gândul îmi stătea în altă parte. Groaza că totul s-ar putea termina brusc îmi înnegurase cugetul. Eram ca absentă, Dickon și Colin se îngrijorau, dar mie parcă nu-mi păsa. Gândul meu era numai la faptul că m-aș fi trezit iarăși în hainele mele obișnuite, cu părul despletit, desculță, în camera mea, încercând să-mi alin supărarea. Cartea nu s-ar mai fi transformat în strălucitoarea și enigmatica ușă din lemn de stejar, în spatele căreia se ascundeau atâtea bucurii, tristeți, năzbâtii, doruri, prietenii și aventuri. Nu mi-aș mai fi putut vizita prietenii. Într-un cuvânt... aș fi rămas blocată în lumea aceasta, departe de întâmplări copilăroase, mistere palpitante, ținuturi magice și oameni diferiți, departe de copilăria fără sfârșit!

Dar, spre surpriza mea, la finalul aventurilor nu se întâmpla ceea ce-mi imaginam. Puteam reveni oricând încercând să elucidez alte mistere împreună cu prietenii mei.

Pot spune fericită că și acum, la vârsta de doisprezece ani, după ce timpul și-a lăsat amprenta asupra mea, am revenit la acea lectură, prima mea carte citită și, cred, cea mai frumoasă și impresionantă dintre toate poveștile.

Astfel am pătruns și eu în „grădina tăinuită" a literaturii, unde cartea (cheia) devine un portal, și unde găsești prieteni adevărați care te primesc oricând cu brațele deschise, îți șterg lacrimile, te fac să zâmbești și să uiți tristețea. Dar cel mai important, te vor ajuta să te furișezi prin portița secretă, ascunsă de ani, și îți vor oferi aventuri fascinante! Intră și tu!

povestitor

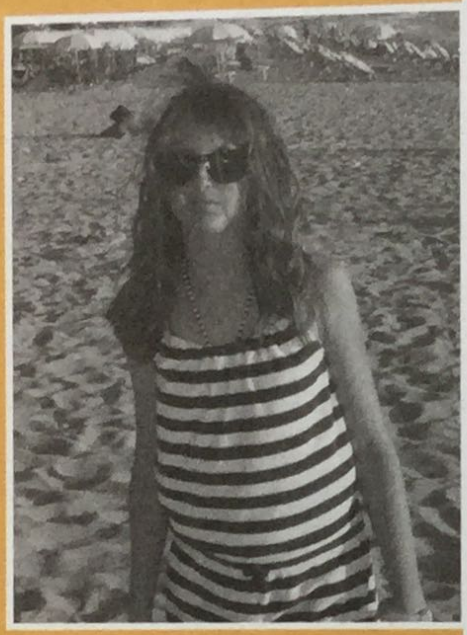

Melania Ciocianu

12 ani, București, Avenor College
Profesor coordonator: Ioana Nicolaie

„Sunt Melania, am 11 ani și trec în clasa a VI-a." Asta e tot ce am scris în ultima oră. Mi-a plăcut întotdeauna să scriu, dar când a venit vorba să mă descriu pe mine, m-am blocat. Păi, eu sunt… sunt… offff… Păi, îmi place să glumesc (uneori prea mult și când nu trebuie), să ies la film cu prietenii, să-mi fac prieteni noi cu care să pot ieși la film, să mănânc dulciuri, să ascult muzică. Dar cel mai tare îmi place să mă uit la un film cu prietenii în timp ce mănânc niște dulciuri și vorbesc cu ei despre muzică.

Ce faci dacă ești dicționar

27 august, ora 13:00, DIVERTA

Dragă jurnalule,

Astăzi librăria este plină de oameni, dar nimănui nu-i pasă de secțiunea de dicționare, unde mă aflu eu. Toți își aleg filme și jocuri de PC. Oameni mă întreb de ce nu, cărțile cu exerciții și dicționarele, am mai fost fabricate. Până și eu, care sunt un dicționar, aș alege să caut explicațiile pe net decât să le citesc într-o carte. Dar, în ciuda acestui fapt, eu prefer să rămân un dicționar englez-român, pentru că visul meu este să le unit și altora că noi, dicționarele, suntem mai bune decât internetul. Da, știu la ce te gândești jurnalule, și eu folosesc computerul. E adevărat, dar nu ca să caut definiții și traduceri. La asta mă pricep mai bine decât el. Pe mine poți să mă citești de câte ori vrei, dar dacă stai prea mult la computer îți strică ochii. Hei, ar trebui să folosesc argumentul ăsta mai des! În plus, noi, cărțile din Diverta, suntem singura adunare de cărți vii din oraș. Au mai supraviețuit vreo două cărți și la Cărtunești (minunată librărie, apropo, am fost o dată și am rămas uimit), dar asta e tot. Dacă ar ști oamenii acest secret, sigur ne-ar cumpăra. Dar o regulă stupidă ne interzice să le arătăm faptul că trăim. Viața e așa de complicată când trebuie să te ascunzi...

29 august, ora 19:00, DIVERTA

Dragă jurnalule,

Cum stau eu aici și mă uit la oameni, îmi dau seama că pe zi ce trece îmi doresc din ce în ce mai mult să fiu cumpărat.

De fapt, am și mai multe speranțe acum, când am văzut cum unul dintre vecinii mei a fost luat de pe raft. Era un dicționar foarte cumsecade, român-francez dacă nu mă înșel. Nu prea am vorbit cu el, dar părea de treabă. El așteaptă să fie cumpărat de anul trecut, eu doar din iunie. Îmi imaginez cum s-a simțit timp de UN AN! Vai, era să uit ce voiam să îți povestesc de fapt. Ieri, un copil a trecut pe lângă raftul nostru și i-a auzit vorbind pe dicționarul român-german și pe cel român-italian. Sărăcuțul, cum le-a povestit asta părinților, aceștia l-au luat de mână și au plecat din librărie. Din câte am auzit, l-au dus la psiholog. Cel puțin așa zicea mama copilului când s-a întors mai târziu în aceeași zi să-și achiziționeze o carte de bucate. Cât despre dicționare, președintele le-a scos din vânzare pentru următoarele trei luni. Vor sta în depozit singure și pline de praf, adică acolo unde, după cum zicea președintele„vor avea destul timp să discute". Mi-a fost așa de frică să nu mă prindă cineva scriind în jurnal, încât ieri nu am mai scris deloc. Nu vreau să ajung și eu la închisoarea din depozit.

30 august, ora 14:00, DIVERTA

Dragă jurnalule,

Îmi doresc să se închidă mai repede librăria ca să pot merge să mă joc pe computer. Am descoperit un site foarte interesant și vreau să-mi fac un cont. De asemenea, cred că aș putea să mă înscriu pe Facebook. Poimâine este prima zi de școală, deci mâine librăria va fi mai plină ca niciodată. Atunci ar putea fi șansa mea să fiu cumpărată. Da, jurnalule, știu, ești mirat că tocmai acum mi-am găsit să folosesc internetul. M-am gândit că dacă vreau să fiu cumpărat trebuie să fiu cât mai la modă posibil. Toată lumea are cont pe Facebook, deci de ce să nu am și eu? O să-mi fie cam greu să postez imagini cu mine, dar o să mă descurc eu.

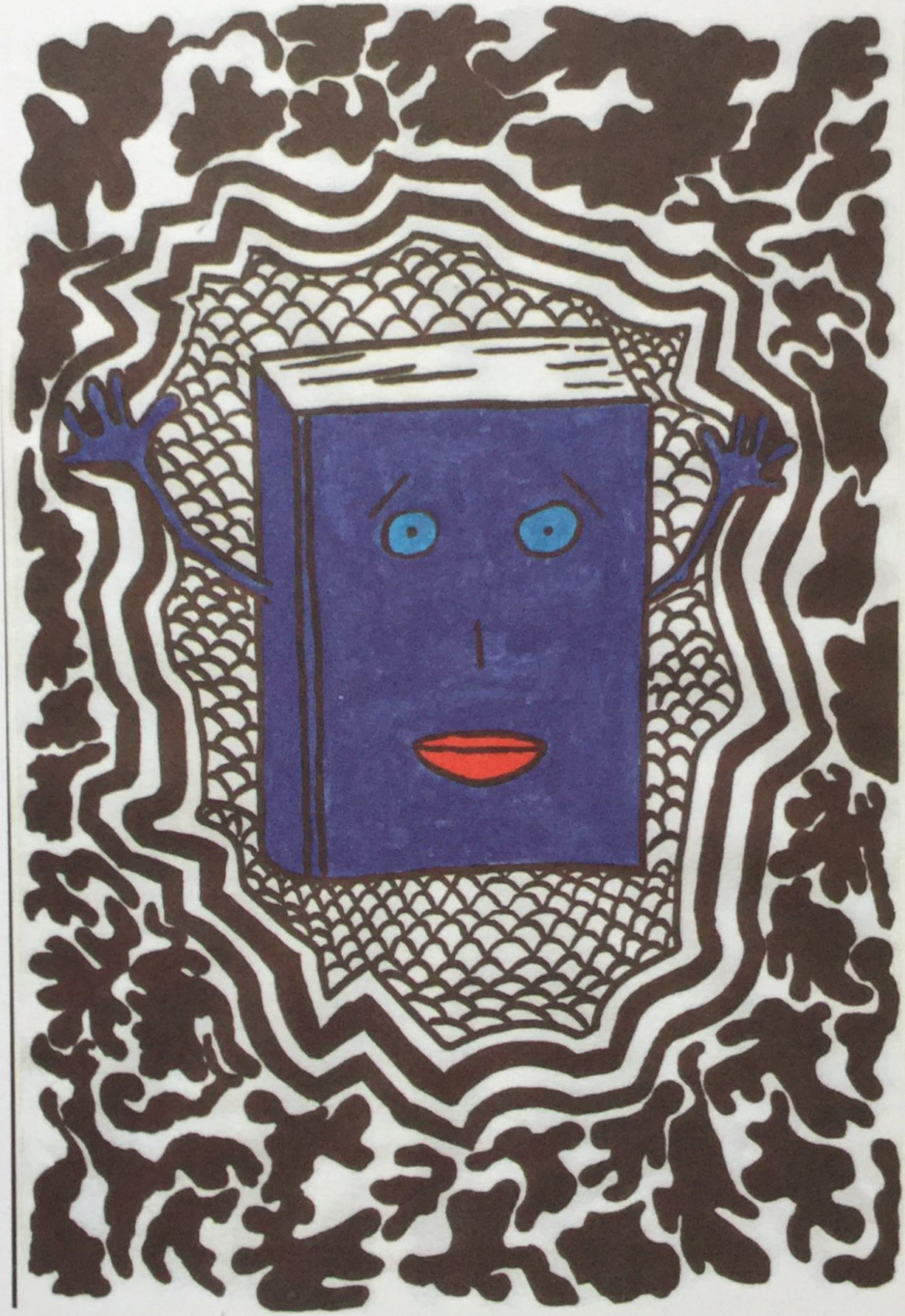

Mihai Sferle

1 septembrie, ora 20:00, CAMERA CLAREI

Dragă jurnalule,

Îmi cer scuze că nu am mai scris de mult, dar am trecut printr-o întâmplare și tristă, și fericită în același timp. Ieri, după ce s-a închis librăria, mi-am făcut cont pe Facebook, iar apoi am mers la întâlnirea lunară a cărților. Când am ajuns, mi-am ocupat locul și am așteptat să se facă anunțurile. Nu prea am ascultat nimic din ce au zis celelalte cărți, până când președintele dicționarelor s-a ridicat și a conchis:

— De astăzi, toate dicționarele vor fi reciclate și transformate în cărți polițiste.

Toate cărțile s-au bucurat, mai puțin eu. M-am ridicat în picioare, iar președintele m-a întrebat ce am pățit. I-am zis că îmi place cum sunt și că voi rămâne un dicționar indiferent ce s-ar întâmpla. Știu, jurnalule, proastă alegere. Președintele le-a poruncit celorlalte dicționare să mă arunce în stradă. Și așa au și făcut. După ce era cât pe-aci să mă calce o motocicletă și un autobuz, am reușit să ajung înapoi pe trotuar. Acolo m-am culcat. A doua zi dimineață, lumea intra deja în magazin. Am profitat și m-am infiltrat în mulțime. Am ajuns, cu greu, lângă casă, dar apoi n-am mai putut înainta. Eram prea obosit, așa că am ascultat ce se vorbea acolo. O femeie se certa cu casierul. Aceasta zicea că magazinul nu are tot ce-i trebuie și că este inacceptabil. La început, nu prea am înțeles, dar apoi am auzit o fetiță zicând că ar avea nevoie urgentă de un dicționar pentru școală și că o s-o certe doamna învățătoare dacă nu-și cumpără unul. Casierul a sfătuit-o să mai verifice o dată dacă dă de vreun dicționar prin spate. Când am auzit asta, m-am grăbit din nou. Am trecut în viteză pe lângă celelalte dicționare, ajunse toate între timp cărți polițiste. Am râs în sinea mea când am văzut că, deși își doriseră atât de tare să fie cărți polițiste, acum toată lumea voia să cumpere dicționare pentru școală. Am

nimerit, în cele din urmă, la raionul de dicționare și m-am urcat pe raft. Fetița a ajuns în dreptul meu și, zărindu-mă, a sărit în sus de bucurie. M-a luat cu grijă și s-a dus la casă. După ce-a plătit, m-a dus la ea acasă unde m-a așezat în ghiozdan. Și așa, dragă jurnalule, am ajuns eu aici, în camera Clarei, alături de noii mei prieteni, culegerile și caietele.

30 iulie, ora 12:00, AEROPORT

Dragă jurnalule,

Chiar acum voiam să fac o poză și să o pun pe Facebook, dar nu avem voie să folosim aparatul de fotografiat. După un an de școală lung, în sfârșit o binemeritată vacanță. Eu și Clara ne-am înțeles de minune lunile trecute, chiar dacă uneori n-am reușit să o ajut la toate exercițiile de la engleză. Am fost atât de ocupat să-i fiu de folos la teme și în clasă, că am uitat complet să mai notez în jurnal. Aș vrea să mai pot sta și să scriu, dar eu, Clara și familia ei plecăm la Las Vegas, iar avionul nostru decolează în cincisprezece minute. O să fie prima oară când o să văd într-o călătorie și altceva în afară de interiorul ghiozdanului, fiindcă prietena mea se va sfătui mereu cu mine la traducere și-atunci o să mă țină în mână. Dar hai că mă lungesc! Pa! Sau, cum ar zice oamenii de acolo, *BYE!*

povestitor

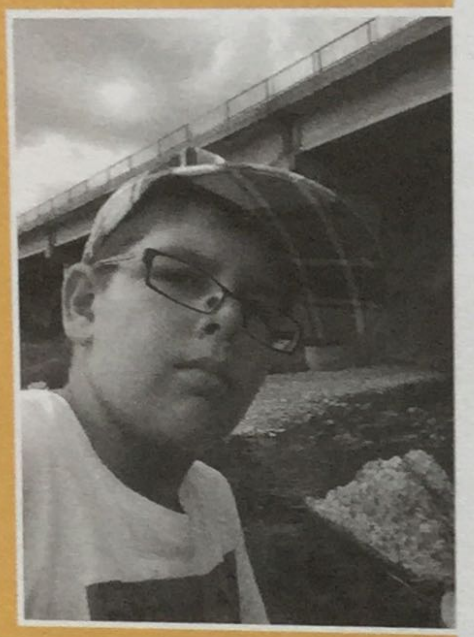

Vlad-George Mihai

12 ani, Ploiești, Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza"
Profesor coordonator: Doina Grigore

Dacă îmi sunteți colegi sau prieteni, atunci știți sigur ce-mi place, pentru că nu ascund nimic. Hobby-ul meu principal: mașinile. De când eram mic îmi plac mult, le desenez și colecționez machete. Sunt un iubitor de natură și... poate asta nu știați: îmi place și să fiu la curent cu orice tehnologie nouă. Și...

Fac rime cu orice-mi vine
Și cu lucruri mai divine,
Acu' Zeus și Apollo
S-au certat și cântă SoLo(nely)
Știu că asta n-are sens,
Da' asta-i viața, un imens...
nonsens.

Țara ciorilor sau ținutul lui Nu-ştiu-unde

De când eram mic copil, mi-am dorit să locuiesc într-o poveste. Mai târziu am descoperit, însă, că, pentru a locui în poveste, trebuia să fiu calificat în personajistică (adică trebuia să fiu personaj – nu o persoană). Asta era problema – eram conceput pentru a fi o persoană. Dacă nu ştiți diferența dintre persoană şi personaj şi nu aveți chef să umblați prin cartea groasă de fix 5,64 cm (zic şi eu), DEX-ul, atunci le vom clarifica acum (altfel, când vă va pune cineva această întrebare întrebătoare, veți da dovadă că ați cam chiulit de la orele de limba română). Aşa că: personaj – persoană (ştiu, mă contrazic singur) dintr-o operă epică sau dramatică şi persoană – lumea reală, o persoană ca mine sau ca tine, dragă cititorule. Dacă vreți, ne uităm rapid cum zice DEX-ul însăşi – „persoană = ființă omenească, în carne şi oase".

Am deviat muuuuult de la subiect cu aceste reguli de limba română (era mai uşor să ne uităm în DOOM), deci să revenim la oile noastre negre de pe pajiştea albă. Ştiți deja cât de mult mi-am dorit şi îmi doresc să fiu un personaj. Astfel, cartea mea preferată este aceea în care sunt personaj (niciuna)... (linişte).

Pe un munte înalt stătea un băiat pe nume Vlădutz. Locuia singur şi, într-o zi, în cel mai neaşteptat moment, nişte ciori l-au capturat (clasica poveste) şi l-au dus în țara Nu-ştiu-care care-l avea ca rege pe Nu-ştiu-cine şi... cam atât. Străzile aveau nume tipice precum: Nu, Nuştiuunde, Nicăieri, Niciunde. Cei care locuiau acolo aveau aceleaşi nume şi puteai să-i auzi cum le spuneau ciorilor gigantice:

— Hăis Nimeni, cea Nimic!

Toate denumirile erau, de fapt, familiile lexicale ale cuvintelor din câmpul lexical al lui Nu. Ce loc ciudat...

În fine, ciorile l-au dus pe sărăcuțul Vlădutz la Nu-ştiucine (măritul rege) şi i-au spus:

— Eefegesentocaratominos!

(Nu ştiți ce înseamnă acest cuvânt sau propoziție în limba asta? Ei, vă spun eu! Înseamnă: „Te slăvim, Măria Ta, şi ți-l aducem pe cel din munți!")

Şi au urmat întrebările din partea regelui:

— Socronip?

— Dap, răspunse nedumerit Vlădutz.

— Prostis?

— Nup, a răspuns băiatul.

(Credea că l-a-ntrebat dacă e prost.)

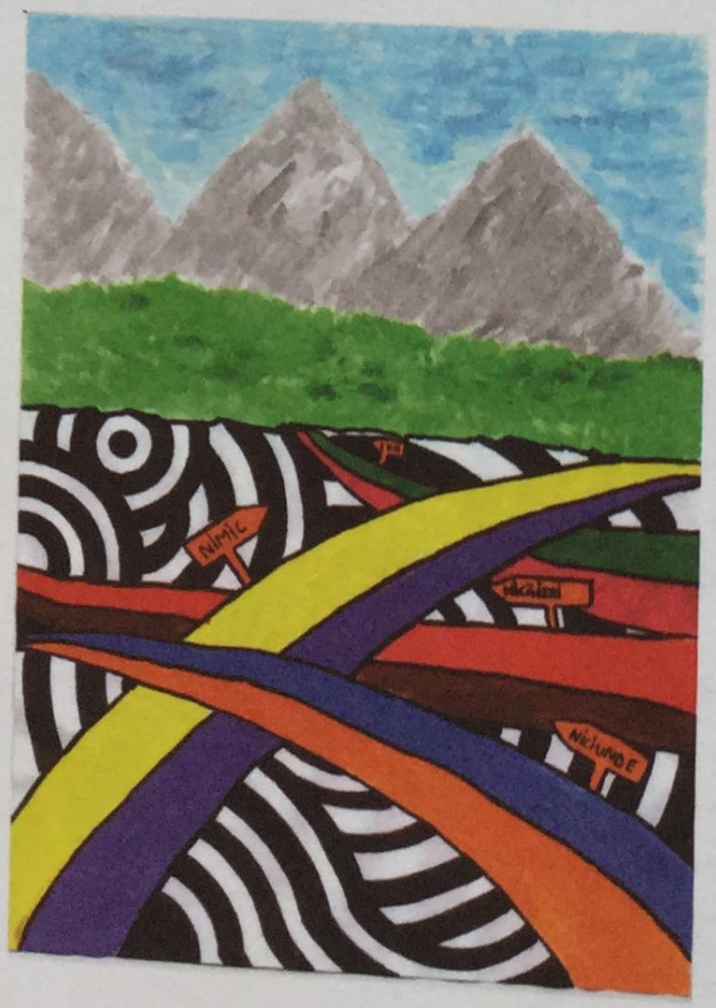

Mihai Sferle

— Yahoo?

— Messenger? Am, dar mi-am uitat contul.

Regele s-a enervat foarte tare şi i-a spus că va fi executat („amdamiamuitatcontu" era o înjurătură în limba... Nimicului...).

În celulă, Vlădutz s-a întâlnit cu o cioară care vorbea limba lui (româna, evident). Aceasta i-a dezvăluit multe lucruri ascunse:

— Să ştii, în secret, ciorile îl urăsc pe rege. Dacă l-ai distruge pe acesta, ai urca tu pe tron. Asta ar fi foarte bine.

— OK, dar cum să-l distrug?

– Slăbiciunea lui este apociza. Stai, stai! Ce scoți de acolo, omule? Nuuu!

– Stai liniştit, e o tabletă. Ce păcat! Toate hot-spoturile WI-FI sunt în afara ariei de acoperire. Of!

– Ce voiai să faci cu ea?

– Căutam ce înseamnă atro... aco... apociza asta.

– Îți spun eu! Este o combinație între apă şi cizele – niște flori – care se găsesc în temnița asta.

– Bun, cizele avem, dar apă?

– Ne aduce, într-o găleată. O vei arunca peste Nu-ştiucine, când o să ne taie capul. Le vei zice ciorilor că-n familia ta e un obicei – trebuie să mori lângă o găleată cu apă. Capiş?

– Capiş!

Vlădutz a făcut exact cum i-a spus cioara şi, când a venit momentul, a aruncat apa. Regele s-a topit lent, strigând. Ciorile şi toți cei de la palat s-au bucurat enorm şi l-au primit pe băiat ca nou rege.

Ei, se pare că am ajuns la sfârşitul acestei poveşti. Şi ce să vă zic: am mâncat o ciocolată, am încălecat pe o cioară spurcată şi v-am spus o minciună gogonată.

(A se citi: lucrurile pe care le-am spus despre limba română sunt adevărate.)

povestitor

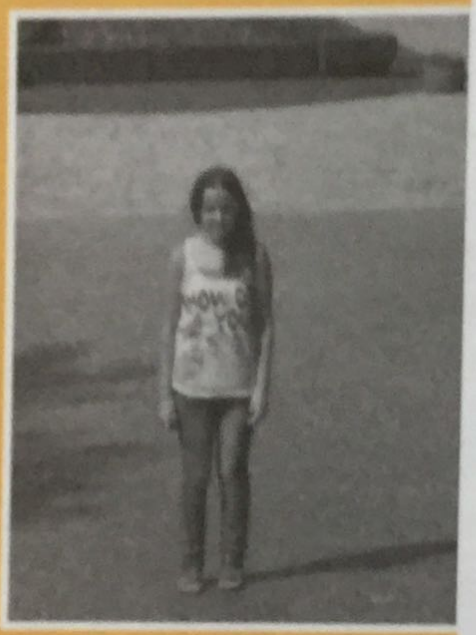

Andreea Prisecaru

14 ani, Bucureşti, Şcoala Gimnazială „Sf. Andrei"
Profesor coordonator: Veronica Hoitan

Nu ştiu cum ar trebui să mă comprim în câteva rânduri, de parcă aş fi un om care nu se poate schimba niciodată, un caracter definit, de parcă ştiu exact ce sunt sau ce vreau. Aş putea să înşir cuvinte, dar ar fi doar fărâme din mine, comete fără direcţie, dezintegrări. Ştiu sigur că ele nu se vor schimba, trei personaje preferate: Micul Prinţ, Holden Caulfield şi Scarlett O'Hara. În rest, viaţa e un caleidoscop.

Prima carte executată, prima carte abandonată şi prima carte care mi-a fost citită

Am fost un copil cam zăpăcit, nu că acum aş fi altfel. Aveam tot felul de idei amuzante, dar nebune, iar fratele meu mai mic mă asculta. Mă asculta mereu. El stătea la mătuşa tatălui meu, Luci, iar eu la bunica, Nana. Ne vedeam sâmbăta şi duminica. Ne distram pe cinste.

Luca, fratele, trebuia să doarmă la prânz. Eu scăpasem demult de acest chin, dar mama încă mă ruga să stau cu el până adoarme. Bla, bla, bla. Stăteam până mi se părea că doarme. Apoi îl apăsam cu degetul pe obraz, să văd dacă e treaz sau nu. Dormea ca un cartof fiert. Mă strecuram afară din dormitor şi mergeam în bucătărie, unde trebuia să păstrez liniştea. Pusesem mâna pe o carte a mamei. Nu ştiam ce carte e... Se chema *Mama şi copilul*. Pe lângă grafice ciudate şi mult, mult scris, avea imagini cu exerciţii. Am crezut că e o mare carte de yoga, aşa că mă întindeam pe jos, ceea ce nu era plăcut din cauza mochetei aspre, şi făceam totul. Ca la carte. Nu-mi pica mie fisa de ce sunt femeile alea aşa burtoase şi mi-era frică să nu ajung ca ele. De aceea lucram de zor. Aceasta e prima carte executată.

Urmează prima carte abandonată. Aveam şase ani şi ştiam să citesc. Aveam nevoie de o carte, să nu încep şcoala fără o carte citită. Aveam nevoie de o carte mare, educativă, mergea şi o enciclopedie. Ceva să mă ţină ocupată, hmm... DEX! Ce e aia? Am stat şi m-am uitat de jos la DEX, care se afla pe ultimul raft al bibliotecii.

— Cauți un cuvânt? m-a întrebat mama.

— Nu.

Ce i-o fi venit?

— Dă-mi şi mie cartea aia neagră, groasă.

— Adica DEX-ul? întrebă ea curioasă.

— Da.

Mi-a dat-o, dar nu a sesizat niciodată lipsa ei. Cărțile erau aşezate în linie dreaptă, şi era uşor de sesizat lipsa uneia. Mama ştia că încă este la mine, deci pe cele mai nesigure mâini. Dar nu aveam să o ciopârțesc sau să o tatuez, iar mama avea încredere în mine. Mama avea încredere în mine! Îmi lăsase o carte, fără să-i fie teamă că o s-o distrug, cum făcusem până acum. DEX-ul ăsta făcea minuni. M-am aşezat în patul meu şi l-am deschis. Sper că nu trebuia să citesc primele pagini?! Am sărit peste prefață, redactori şi îndrumări. Abrevierile le-am citit. Unele erau neclare, dar stăteam să le studiez şi le înțelegeam. „Acuz." înseamnă „acuzativ", adică un om nedrept, care îi acuză pe ceilalți fără motiv. Are sens, nu? „F." înseamnă „feminin". Asta era pentru personajele cu nume de genul Ou sau Evantai. Doar n-ai să spui Oulică şi nici Evantailică. Aşa că puneai un „F." după cuvânt. Dacă doreai să spui că ceva este învechit, ziceai pur şi simplu „ce aspirator Înv.". Îmi plăcea cum funcționau personajele din această carte. „Log." înseamnă logică. Chiar are Log.!! Azi a fost o zi super, m.m.ca perf. Înțelegeți? Mai mult ca perfectul. Mama ține P.; adică post. Cât de tare! De multe ori mă durea gura când vorbeam şi vorbeam, acum treaba putea să fie mai uşoară şi mai enigmatică. Doar cunoscătorii abrevierilor din DEX aveau să mă înțeleagă.

Era o carte super, super, super. Dacă mă distram aşa de bine de la început, vă dați seama pe parcurs? Personajele erau la fel de interesante ca şi acțiunea lor. Să înceapă distracția, vă rog, urmăriți cu DEX-ul…

A de la a la z. Asta înseamnă că A o să spună tot ce gândește, de la a la z? Să vedem... A face o exclamație, cearta devine serioasă. A lucra și mirosea a pământ, deci A planta flori! Fluieră a pagubă, asta e un nou cântec? De-a dreapta bănuiesc că se ivește inamicul, care e puternic. Inamicii sunt trei saci a câte optzeci de kilograme! Asta e chiar amuzant. Am râs mult și bine, cartea asta era genială. Să vă continui povestea. A, muncitor, se ia la ceartă cu trei saci a câte optzeci de kilograme. A tot spune „aba", dar sacii cred că se referă la un material, iar unul mai matematician înțelege abac și începe să le povestească lor despre meseria de abagiu. Apare și un abajur în discuție, doar că abandonează

După câteva pagini, lucrurile deveneau mai savante. Totul începea să se destrame... Poveștile nu mai aveau sens, personajele săreau de la o acțiune la alta, iar eu mă plictiseam. M-am uitat la carte încruntată și am închis-o cu un gest brutal. Eram nervoasă, însă ea nu avea nicio vină. Am deschis-o la întâmplare și m-am uitat de sus. Acum totul avea sens... Nu exista nicio legătură, și cuvintele erau așezate în ordine alfabetică. Eram și mai nervoasă. Am trântit-o din nou și am cerut să fie pusă la loc. Mama era confuză, dar nu aveam de gând să-i explic. Și nici să revin la acea carte uriașă care m-a mințit și eu am lăsat-o. Aceasta este prima carte abandonată.

Eram două copile nebune, eu și Corina. Făceam multe lucruri împreună și eram apropiate. Apoi, ea a primit o carte. Asta nu a intervenit între noi. Vorbeam la telefonul fix cam șapte ore pe zi, nu reușesc să-mi amintesc ce, dar ea îmi citea din acea carte. Era absolut genială. Nu folosesc cuvântul fără sens, ca DEX-ul ăla mincinos. Dar era genială. Avea tot felul de rețete și idei amuzante, de genul: „Cum să te ierte un profesor că ai întârziat la școală?" Simplu: îi spui că ai ajuns la școală și erai în pijama, așa că te-ai dus

A
Z

acasă, sau că te-au răpit extratereştrii. Cine nu are un gram de creier o să facă ce scrie acolo. Noi ne amuzam la telefon. Am invitat-o la mine. Ingrediente pentru *gloss*-ul de buze nu aveam, aşa că am ales masca de faţă şi tratamentul pentru picioare. Crema a ieşit neagră, iar noi ne-am dat cu ea pe faţă, iar pentru picioare am folosit castroane de bucătărie. Inspirată idee! I-am zis în glumă fratelui ei că ne-am dat cu cărbuni pe faţă şi ne-a crezut, şi ne-a pârât şi aşa mai departe. Degetele de la picioare erau zbârcite, iar cartea se dovedise a fi o tâmpenie. Am făcut şi un *shake* la pungă. Trebuia pus laptele cu esenţa de vanilie într-o pungă şi apoi agitate. Punga nu a rezistat şi s-a spart. Iuhuu! Mega distracţie să cureţi laptele. Am făcut *shake*-urile fără reţetă şi au ieşit chiar bune. Dar cartea mai avea un capitol, despre iubire. „Cum ştiu când un băiat mă place?" Cele mai proaste sfaturi şi explicaţii. Cică se bâlbâie şi e ameţit. Făt-Frumos al meu să se bâlbâie şi să fie ameţit? Nu, mersi. O prostie de carte. Nici măcar nu era carte. Dar măcar a fost amuzantă, foarte amuzantă.

Aşa că am făcut exerciţii de gravidă, am crezut că DEX-ul e o poveste, am arătat ca o „cărbunată" – adică fata care, împreună cu cea mai bună prietenă, s-a dat cu o cremă neagră pe faţă, şi am învăţat când un băiat te place. Recunosc că a fost amuzant, dar cel mai important lucru este că am învăţat cât de preţioasă este această primă carte şi că nu trebuie să o iroseşti pe vreo porcărioară. Există o singură „primă oară", aşa că aveţi grijă ce faceţi!

Cuprins

Prieteni pe o mare intergalactică
Cuvânt-înainte de Liviu Papadima / **5**

Octavia Albu, *Universul Cititor* / **9**

Ana Constantinescu, *Cărțulia albastră* / **17**

Andreea Dumitrache, *Coincidențe* / **27**

David Stavila, *Şimb, fal, țână...* / **33**

Ilustrații de Ioana Drogeanu

Ştefana Fusaru, *Probleme cu cititul* / **41**

Iasmina Katia Oțoiu, *Prima carte găsită în iarbă* / **45**

Lara Stancu, *Cartea copilăriei* / **51**

Tudor-Alexandru Trif, *Conferința personajelor* / **55**

Ilustrații de Petru Miu

Lucian Antone-Iordache, *Casa de amanet* / **63**

Iustina Lupşan, *Alice şi Iustina în Ţara Minunilor* / **69**

Iasmina Răceanu, *Poftim înăuntru!* / **75**

Teodora Rincog, *Călătorii prin cartea cu sclipici* / **85**

Ilustraţii de Ismina Răceanu

Maria Alexandru, *Epistolă către domnul Homer* / **97**

Irina Costin, *Poveste din poveste* / **101**

Sara Klusch, *Talentul din cărţi. Secretul mulţumirii pentru o nemulţumită* / **107**

Paul Valaşutean, *La ce bun un manual* / **113**

Ilustraţii de Ioana Robciuc

Maria Bodeanu, *Ce taină ascunde Grădina* / **121**

Melania Ciocianu, *Ce faci dacă eşti dicţionar* / **125**

Vlad-George Mihai, *Ţara ciorilor sau ţinutul lui Nu-ştiu-unde* / **131**

Andreea Prisecaru, *Prima carte executată, prima carte abandonată şi prima carte care mi-a fost citită* / **135**

Ilustraţii de Mihai Sferle

Au curs poveştile valuri-valuri. Care mai mari, care mai mici, cu rânduri mai lungi sau mai scurte, cu veselii sau cu tristeţi, cu năstruşnicii ori cu năzdrăvănii, făcute de băieţi sau fete de numai opt ani sau de alţii aproape de două ori mai vârstnici ca ei, scrise unele cu migală, altele-ntr-un iureş.

Şi din noianul de poveşti s-au ales frumoasele, şi-apoi frumoasele frumoaselor, literă cu literă, rând cu rând şi poveste cu poveste.

Poftă la citit!

Liviu Papadima

www.editura-arthur.ro

ISBN 978-606-8044-69-9

9 786068 044699

cărţile mele